

ഇസ്‌ലാമും രാഷ്ട്രീയവും

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ് മദനി

“ അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും ഒരു കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു പുരുഷനാകട്ടെ സ്ത്രീകാകട്ടെ ,തങ്ങളുടെ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതല്ല. വല്ലവനും അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതനെയും ധിക്കരിക്കുന്നപക്ഷം അവൻ വ്യക്തമായ നിലയിൽ വഴിപിഴച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. സൂറ അഹ്‌സാബ് 33:36) ”

പ്രഗത്ഭ പണ്ഡിതനും, ചിന്തകനുമായ ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി എൺപതുകളിൽ നടത്തിയ ‘ഇസ്‌ലാമും രാഷ്ട്രീയവും’ എന്ന പ്രഭാഷണത്തിന്റെ ലേഖനാവിഷ്കാരമാണിത്.

ലോകത്ത് സജീവ ചർച്ചയായ ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയം എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ ഇതിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രം, രാഷ്ട്രീയം, നിയമനിർമ്മാണാധികാരം, ഹുക്മ്, ഹലാൽ-ഹറാം, ക്രിമിനൽ നിയമങ്ങൾ, പ്രവാചകനിയോഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ച് മൗലികമായി ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏറ്റവും ശരിയായ ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണം മനസ്സിലാക്കുവാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അല്ലാഹു നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

“....അതിനാൽ എന്റെ ദാസന്മാർക്ക് സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക. അതായത് വാക്ക് ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുകയും അതിൽ ഏറ്റവും നല്ലത് പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക്. അക്കൂട്ടർക്കാകുന്നു അല്ലാഹു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അവർ തന്നെയാകുന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ. (സൂറ സുമർ 39:17,18)

ലേഖനാവിഷ്കാരം: അനീസ്.എം.എ. aneesaluva@gmail.com

ഇസ്ലാമും രാഷ്ട്രീയവും ഇക്കാലത്ത് വളരെയേറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയമാണ്. ഈ വിഷയത്തിന്റെ പ്രത്യേകത ഇസ്ലാമിനേയും ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളേയും വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളേയും കുറിച്ച് ഒരു പൂർവ്യാരണയുള്ള ആളെ മാത്രമേ ഇക്കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കാനാവൂ എന്നതാണ്.

‘ഒരു മുസ്ലിമിനെ ആർ ഭരിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മുസ്ലിം ആരാൽ ഭരിക്കപ്പെടണം, ഒരു മുസ്ലിം ഭരിക്കുകയും ഭരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ആധാരം എന്തായിരിക്കണം.’

‘ഒരു മുസ്ലിമിനെ ആർ ഭരിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മുസ്ലിം ആരാൽ ഭരിക്കപ്പെടണം, ഒരു മുസ്ലിം ഭരിക്കുകയും ഭരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ആധാരം എന്തായിരിക്കണം.’ എന്നതാണ് ഇസ്ലാമും രാഷ്ട്രീയവും എന്ന വിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്.

അവിടെ മൗലികമായി ഇസ്ലാമിന് ഒരു ധാരണ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. മുസൽമാനെ സത്യവിശ്വാസം ഭരിക്കണം. അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ ഭരിച്ചുകൂടാ. സത്യവിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ചെറുതും വലുതുമായ സകലവശങ്ങളേയും നിമിഷങ്ങളേയും - അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസം, അല്ലാഹുവിലുള്ള വിധേയത്വം -ഭരിക്കണം. അതല്ലാത്ത യാതൊരു ചേതോവികാരവും അവനെ ഭരിച്ചുകൂടാ. അതിൽ സംശയിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും ഇസ്ലാമിൽ സ്ഥാനവുമില്ല.

പക്ഷെ ഈ ആശയം പ്രായോഗിക തലത്തിൽ വരുമ്പോൾ പലതരം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ആ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പലതും “രാഷ്ട്രീയം”, “ഭരണം” എന്നീ വാക്കുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു.

‘രാഷ്ട്രം’ എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്? ചിലപ്പോൾ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഒരതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ഒരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു ഭൂപ്രദേശം ആയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ജനവിഭാഗമായിരിക്കാം. ‘രാഷ്ട്രം’ എന്ന വാക്ക് ഏതർത്ഥത്തിലാണു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു രാഷ്ട്രീയം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. ഒരു രാജാവ് ഭരിക്കുന്ന നാട്ടിലാണെങ്കിൽ അവിടെ രാഷ്ട്രീയം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം ഒരു പ്രസിഡന്റോ പ്രധാനമന്ത്രിയോ ഭരിക്കുന്ന നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്നു പ്രകാരമേ പ്രവർത്തിക്കാവൂ എന്നു ശഠിക്കുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരിയുടെ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയവും, അങ്ങനെയൊന്നും വാശിയില്ലാതെ രാജാവിനു കിട്ടേണ്ട വരുമാനം കിട്ടണം, ലഭിക്കേണ്ട അംഗീകാരം ലഭിക്കണം, ജനങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതം എപ്രകാരം നയിച്ചാലും തരക്കേടില്ല എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയവും ഒന്നായിരിക്കുകയില്ല.

സമൂഹത്തെപ്പറ്റി, സമ്പത്തിനെപ്പറ്റി, സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയൊക്കെ തങ്ങൾക്കുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രമേ ജനങ്ങൾ മുഴുവനും സ്വീകരിക്കാവൂ എന്നു ശഠിക്കുന്ന രാജാക്കളും ഭരണാധികാരികളും ഉണ്ടാകാം. അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ രാഷ്ട്രീയം എന്ന വാക്കിനു വളരെ വിപുലതയുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യൻ

കല്യാണം കഴിക്കുന്നതും, കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതും, പ്രസംഗിക്കുന്നതും, പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമെല്ലാം അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ രാഷ്ട്രീയമായിരിക്കും. അതൊക്കെ തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തേ നടക്കാവൂ എന്ന് അവർ ശഠ്യം പിടിച്ചുവെന്ന് വന്നേക്കാം.

അതേയവസരത്തിൽ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജനാധിപത്യമാണെങ്കിൽ, ഇന്നത്തെ അമേരിക്കയെപ്പോലെ. ആ നാട്ടിലെ ഒരു പൗരൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ രംഗങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യാലും ഭരണകൂടത്തിനു പറയത്തക്ക വിരോധമൊന്നുമില്ല, ആ ഭരണകൂടത്തോട് അതിന്റെ വിദേശനയത്തിലും, ആഭ്യന്തര നയത്തിലും ഏറെക്കുറെ യോജിച്ചാൽ മതി. ഉദാഹരണമായി ഒരാൾ വിവാഹം ചെയ്ത് മാന്യമായി കുടുംബജീവിതം നയിച്ചാലും, വ്യഭിചരിച്ചാലും, പുരുഷനും പുരുഷനും തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യാലും, ഭാര്യമാരെ പരസ്പരം കൈമാറുന്ന സമൂഹം സൃഷ്ടിച്ചു അതിനുള്ളിൽ ജീവിച്ചാലും, ഹരേക്യഷ്ണ പ്രസ്ഥാനക്കാരനോ, പ്രൊട്ടെസ്റ്റന്റേനോ, കത്തോലിക്കനോ ആയി ജീവിച്ചാലും, മറ്റേതുതരം ചിന്താധാരകൾക്ക് പിന്നിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാലും അമേരിക്കൻ ഭരണകൂടം അതിൽ ഇടപെടില്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ നികുതി സമ്പ്രദായം, ആഭ്യന്തരരംഗം, വിദേശരംഗം പോലുള്ള മേഖലകളിൽ സർക്കാരിന്റെ നയത്തിനെതിരായി നാട്ടുകാർ നിൽക്കാൻ പാടില്ലെന്നേ ഭരണകൂടത്തിനു നിർബന്ധമുള്ളൂ. മറ്റുകാര്യങ്ങളിലൊക്കെ ജനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുകയാണവിടെ. അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാട് അതല്ലാത്തതിടങ്ങളിലേക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.

ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ
സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം
അവന്റെ രാഷ്ട്രീയ
കാഴ്ചപ്പാട്
എന്തായിരിക്കണം?

രാഷ്ട്രീയം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റിലും, സെക്യുലറിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റിലും, ഡെമോക്രാറ്റിക് സ്റ്റേറ്റിലും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. രാജഭരണമാണെങ്കിൽ, രാജാവിന്റെ മാനസിക നിലപാടനുസരിച്ച് ആ നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയത്തിന് അർത്ഥവ്യത്യാസങ്ങളും ഏറ്റക്കുറവുകളും സംഭവിക്കും.

ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാട് എന്തായിരിക്കണം എന്നത് ഭരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രത്തിനു അല്ലെങ്കിൽ ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലെ രാഷ്ട്രീയത്തിനു ഈ സത്യവിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്തൊക്കെ സ്വാധീനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ആ രാഷ്ട്രവും രാഷ്ട്രീയവും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി ഒരു രാജാവ്, ആ നാട്ടിലെ പൗരന്മാർ എന്ത് വിശ്വസിക്കുന്നതിനും, ഏതു തരത്തിൽ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിലും, ഏങ്ങനെ സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, ഏതു വിധത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും അയാൾക്ക് തടസ്സമില്ല. അവിടെ ഒരു മുസ്ലിം പൗരൻ സ്വീകരിക്കേണ്ട നിലപാട് എന്താണ്? ഇനി അങ്ങനെയല്ല രാജാവ് ഇസ്ലാം എന്ന ആശയത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല എങ്കിലും ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ നടത്തിപ്പു സംബന്ധമായിട്ട് ധർമികമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്ന രാജാവാണ്. തൗഹീദിലും. രിസാലത്തിലും. ആഖിറത്തിലും വിശ്വസിക്കാത്ത ആളായിരിക്കാം അദ്ദേഹം. എങ്കിൽ തന്നെ നാട്ടിൽ അയാൾ മദ്യപാനവും വ്യഭിചാരവും വിരോധിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട നന്മകൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു കരുതുക. അങ്ങനെയുള്ള രാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന മുസൽമാൻ എന്തു നിലപാട് സ്വീകരിക്കണം എന്നതും, ആർക്കും എന്തും ചെയ്യാൻ ലൈസൻസ് നൽകുന്ന രാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ എന്തു നിലപാട് സ്വീകരിക്കണം എന്നതും, ജനങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം അടിച്ചമർത്തുകയും ശാസംവിടാൻ പോലും അനുവദിക്കാത്തതുമായ രാജാവിന്റെ കീഴിൽ

ജീവിക്കുന്ന മുസ്ലിമിന്റെ നിലപാടും ഒക്കെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. ഇസ്ലാമിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല, മുസൽമാന്റെ നയത്തിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല നേരെമറിച്ച് ആ നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ സമീപനത്തിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടും അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാടിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടുമാണ്.

ഇസ്ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയമായി ഒരൊറ്റ കാഴ്ചപ്പാടേ ഉള്ളൂ. അതായത് ഒരു മുസൽമാന്റെ മനസ്സിനെ അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസമല്ലാതെ മറ്റു ഒരാശയവും ഭരിക്കാൻ പാടില്ല. ദൈവിക വിധിയിലേക്കുകൾക്ക് വിരുദ്ധമായതൊന്നും ഒരാളിൽ നിന്നും വരാൻ പാടില്ല. ഇത് ഏതു രാജാവിന്റെ നാട്ടിലായാലും ഏത് പ്രസിഡൻറിന്റേയും പ്രധാനമന്ത്രിയുടേയും നാട്ടിലായാലും അപ്രകാരം തന്നെ. ഈ ആശയം മുസ്ലിം ലോകത്തെ ഈമാനും തഖ്വയും ഇസ്ലാമും ഉള്ള സകല മുസ്ലിങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നു. ഈ ആശയമാണ്

لا طاعة لمخلوق في معصية الخالق

സുഷ്ടാവിന്റെ
കൽപനകൾക്കെതിരിൽ
ആരേയും അനുസരിക്കാൻ
പാടില്ല, എന്നതിൽ മുസ്ലിം
ലോകം
ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്.
ഇതിൽ
മുജാഹിദുകൾക്കെന്നല്ല
ഇവിടത്തെ ഒരു വിഭാഗം
മുസ്ലിങ്ങൾക്കും
അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല.

‘സുഷ്ടാവിന്റെ കൽപനകൾക്കെതിരിൽ സുഷ്ടിയെ അനുസരിക്കാൻ പാടില്ല’ എന്നതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. സുഷ്ടാവിന്റെ കൽപനകൾക്കെതിരിൽ ആരേയും അനുസരിക്കാൻ പാടില്ല എന്നതിൽ മുസ്ലിം ലോകം ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഇതിൽ മുജാഹിദുകൾക്കെന്നല്ല ഇവിടത്തെ ഒരു വിഭാഗം മുസ്ലിങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല.

ഇതു പറയുമ്പോൾ മുജാഹിദുകളുമായി സഹകരിക്കുന്നവരൊക്കെ ഇത്തരക്കാരാണോ എന്ന വിഷയം വന്നേക്കാം. ഇതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പ്രധാന വിഷയമല്ല. കാരണം ഒരു മുസ്ലിം പൂർണ്ണമായ തലത്തിൽ മുസ്ലിം ആകാൻ സന്നദ്ധനാണോ അല്ലെ എന്നതുമായാണ് അതു ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നത്.

ഒരു പ്രദേശത്തെ മുസ്ലിങ്ങളെ 100% വും ഇത്തരക്കാരാക്കാൻ ആർക്കും സാധിച്ചുവെന്ന് വരില്ല. കാരണം ഇതു വാളു കൊണ്ടോ തോക്കു കൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. മറിച്ച് ഒരാളുടെ മനസ്സിലെ വിശ്വാസം എത്ര ആഴത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്, ഭരണം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതിനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഒരാളെ നമ്മിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുക എന്നത്.

ഇസ്ലാമിലെ സക്കാത്ത് മനുഷ്യരുടെ അവശതകൾ തീർക്കാനുപകരിക്കുന്നതാണ്. സമൂഹത്തിന് സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതി കൈവരുത്താൻ അത് ഉപകരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അഭാവത്തിൽ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ സാമ്പത്തിക ക്രമീകരണം തകരാറിലായേക്കാം. അതൊക്കെയാണു സക്കാത്ത് എന്നുണ്ടെങ്കിലും, അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യമാകണമെങ്കിൽ എന്തു വേണം? ഒരു സക്കാത്ത് കമ്മിറ്റി ഭാരവാഹിയുടെ സ്വാധീനവും സമ്മർദ്ദവും മൂലം ഒരാൾ സക്കാത്ത് നൽകാൻ മനസ്സില്ലാതെ തന്നെ സക്കാത്ത് കമ്മിറ്റിക്കു നൽകി എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ സക്കാത്ത് ഇവിടത്തെ പാവപ്പെട്ടവരുടെ അവശതകൾ തീർക്കാൻ ഉപകരിക്കും എന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും പടച്ചവന്റെ അടുക്കൽ ആ സക്കാത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമുണ്ടാകില്ല.

സക്കാത്ത് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം സംസ്കാരം, വിശുദ്ധി എന്നൊക്കെയാണ്. മനുഷ്യനു സംസ്കാരത്തിന്റേയും, വിശുദ്ധിയുടേയും ലേബൽ ഉണ്ടായതു കൊണ്ട് പോരാ; സംസ്കാരവും, വിശുദ്ധിയും തെളിയിക്കേണ്ടത് മനസ്സിലാണ്. മനുഷ്യൻ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും എങ്ങനെയൊക്കെ മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചാലും, സംഘടനയും ഭരണകൂടവും കെട്ടിപ്പടുത്താലും അവൻ നന്നായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് പണത്തിന്റെ മുവിലെത്തുമ്പോൾ അവന്റെ മനോഭാവം എന്താണെന്നു നോക്കിയിട്ടാണ്. അങ്ങനെ മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റേയും, വിശുദ്ധിയുടേയും യഥാർത്ഥ അളവ് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള മാനദണ്ഡമാണു അവന്റെ ധനം. അവൻ എങ്ങനെ ചെലവാക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നു എന്നത്. ഒരു സത്യവിശ്വാസി അവന്റെ ധനം അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന കർമ്മമായതുകൊണ്ടാണ് അതിനു സക്കാത്ത്-വിശുദ്ധി, സംസ്കാരം- എന്ന് പേരു വന്നത്. സാമ്പത്തിക വിശുദ്ധിയും അതു മുഖേനയുള്ള ജീവിത വിശുദ്ധിയും നേടാതെ ഒരാൾ ആർക്കെങ്കിലും സക്കാത്ത് കൊടുത്താൽ അതു ഇസ്‌ലാമിലെ സക്കാത്താവുകയില്ല. പക്ഷെ ഇസ്‌ലാമിലെ സക്കാത്തല്ല എന്നിരുന്നാലും ഭരണകൂടത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും അതുപയോഗിക്കാവുന്നതും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാവുന്നതുമാണ്. അഥവാ ദുനിയായിൽ ആ സക്കാത്ത് കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ നടക്കും, എന്നാൽ ആഖിറത്തിൽ അതിനു യാതൊരു പ്രതിഫലവുമുണ്ടാകില്ല തന്നെ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇസ്‌ലാം ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകുന്നത് സക്കാത്തു മൂലം ആഖിറത്തിൽ പ്രയോജനം ലഭിക്കുന്നതിനാണ്. ദുനിയായിലെ പ്രയോജനത്തിനു അതു രണ്ടാം സ്ഥാനമേ കൽപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ.

....ഇസ്‌ലാമിൽ ഏറ്റവും
പ്രധാനമായത് മനുഷ്യന്റെ
മനസ്സിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ
ഭരണമായിരിക്കുക
അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ മനസ്സ്
അല്ലാഹുവിലുള്ള
വിശ്വാസത്താൽ
ഭരിക്കപ്പെടുക എന്നതാണ്.

وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥٩﴾

“...ഏതൊരാൾ തന്റെ മനസ്സിനെ പിശുക്കിൽ നിന്ന് കാത്തുസൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവോ അത്തരക്കാർ തന്നെയാകുന്നു വിജയം പ്രാപിച്ചവർ. (ഹശർ 59:9)”

ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടോ ഭരണകൂടത്തെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടോ അല്ല മറിച്ച് സ്വാർത്ഥം, ലുബ്ധത, സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ ഉദാരത കൈക്കൊള്ളുവാനുള്ള വിമിട്ടം. എന്നീ രോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ആർ കാത്തു സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവോ അവരാകുന്നു, അവർ തന്നെയാകുന്നു, മോക്ഷം പ്രാപിച്ചവർ. ആ തരത്തിൽ ഒരാൾ ആത്മശുദ്ധി നേടി അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അതിനു അനുരൂപമായി സംസ്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഭാഷയിൽ അവൻ വിജയം പ്രാപിക്കുന്നത്. അവൻ ജീവിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതി ഏതായിരുന്നാലും. ഇതിനർത്ഥം ഏതു നാറിയ ഭരണകൂടത്തേയും താങ്ങി നിർത്തുവാനും യോജിച്ചു പോകുവാനും മുസൽമാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ് എന്നല്ല. മറിച്ച് ഇസ്‌ലാമിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ ആർ ഭരിക്കുന്നു, മനുഷ്യന്റെ വീടിനെ ആർ ഭരിക്കുന്നു, മനുഷ്യന്റെ മണ്ണിനെ ആർ ഭരിക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ, മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനെ ആർ ഭരിക്കുന്നു എന്നതിനാണ്. ഒരുവന്റെ മനസ്സിനെ അല്ലാഹുവിലുള്ള വിധേയത്വമാണു സമ്പൂർണ്ണമായി ഭരിക്കുന്നത് എങ്കിൽ അവന്റെ വാക്കുകളും, വിചാരങ്ങളും, വികാരങ്ങളും, പ്രവർത്തികളുമൊക്കെ ശുദ്ധമായിരിക്കും. അതില്ലാത്തതിടത്തോളം കാലം വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ശുദ്ധമാക്കാൻ കഴിയില്ല. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനേയും.

അന്തരംഗത്തേയും ദൈവികമായ വിശ്വാസം ഭരിക്കണം എന്നതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയ മറ്റെന്തെങ്കിലും ഇസ്‌ലാമിലുണ്ട് എന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

ഇസ്‌ലാമിനെ ഇതര പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി വ്യത്യാസം വിവരിക്കുമ്പോൾ ചിലർ ഇസ്‌ലാമും കമ്മ്യൂണിസവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാറുണ്ട്. ‘കമ്മ്യൂണിസത്തിനു സമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചേ സംസാരിക്കാനുള്ളൂ, ജനാധിപത്യത്തിനു വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ സംസാരിക്കാനുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളെപ്പറ്റിയും സംസാരിക്കുന്നു’ എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഇവർ ഇസ്‌ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്താറുള്ളത്. എന്നാൽ ഒരു ജനാധിപത്യമോ സോഷ്യലിസ്റ്റോ ആയ ഭരണകൂടം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലയിലും ആധിപത്യമുറപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ഒരു പ്ലാൻ അവതരിപ്പിച്ചാൽ അതു ഇസ്‌ലാമിനു തുല്യമാകുമോ? കമ്മ്യൂണിസമാകട്ടെ, സാമ്പത്തിക വീക്ഷണം മാത്രമല്ല അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മറിച്ച് പ്രപഞ്ചോൽപ്പത്തി, മനുഷ്യോൽപ്പത്തി, മനുഷ്യചരിത്രം, സംസ്കാരം, ഭാവി എന്നീ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു ഐഡിയോളജി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതു തെറ്റോ ശരിയോ എന്നതല്ല വിഷയം. മറിച്ച് ഒരു വീക്ഷണം അവതരിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അത് ഇസ്‌ലാമിനു തുല്യമാകുമോ? ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ട്?

ഇസ്‌ലാമിലെ തൗഹീദിൽ
എല്ലാ വിഭാഗക്കാർക്കും
തെറ്റു പറ്റി; സുന്നിക്കും
മുജാഹിദിനും
തബ്ലീഗിനുമൊക്കെ,
എന്നാണു ചിലർ
പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ജനാധിപത്യത്തിനും സോഷ്യലിസത്തിനുമൊന്നും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാനും അതു വഴി മനുഷ്യന്റെ മുഴുവൻ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും പടച്ചവനു സ്വീകാര്യമാകുമോ പ്രതിഫലാർഹമാകുമോ എന്ന ചിന്തയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്താനും കഴിയില്ല. അത്തരമൊരു ജീവിതദർശനം ഇസ്‌ലാമിനു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇതാണ് ഇസ്‌ലാമും മറ്റു സിദ്ധാന്തങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ഇതു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ, ആദ്യം ഇസ്‌ലാമിലെ ഏകദൈവവിശ്വാസം വിശദമാക്കണം. അങ്ങനെയല്ലേ വേണ്ടത്?

“ഇസ്‌ലാമിലെ തൗഹീദിൽ എല്ലാ വിഭാഗക്കാർക്കും തെറ്റു പറ്റി; സുന്നിക്കും മുജാഹിദിനും തബ്ലീഗിനുമൊക്കെ, എന്നാണു ചിലർ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ‘അല്ലാഹുവല്ലാതെ ഭരണാധികാരിയില്ല, അല്ലാഹുവല്ലാതെ യജമാനനില്ല, അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ല’ എന്നാണതിനർത്ഥമെന്ന് അവർ പറയുന്നു. അങ്ങനെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ഭരണാധികാരികളെ സ്വീകരിക്കൽ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ നിരാകരണമായതിനാൽ ശിർക്കാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത യജമാനനെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടവനായി കണക്കാക്കൽ ‘ലാ-ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്നതിന്റെ നിരാകരണമായതിനാൽ അതും ശിർക്കാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരാധ്യരെ സ്വീകരിക്കൽ ‘ലാ-ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്നതിന്റെ നിരാകരണമായതിനാൽ അതും ശിർക്കാണ്. അങ്ങനെ അടിമത്വവും അനുസരണവും ആരാധനയുമൊക്കെ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമായിരിക്കണമെന്നും, അല്ലാഹുവല്ലാതെ രാജാവില്ല എന്നും അല്ലാഹുവല്ലാതെ യജമാനനില്ല എന്നും അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ല എന്നും വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരാൾ മുസ്‌ലിമാകൂ” എന്നു ഒരു കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് നമ്മോട് ചോദിക്കാറുണ്ട് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന്? അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരാൾക്കും മുസ്‌ലീമാവുക യഥാർത്ഥത്തിൽ സാധ്യമല്ല. അക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

എന്നാൽ ലാ-ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന് അല്ലാഹുവല്ലാതെ രാജാവില്ല എന്നർത്ഥമുണ്ടോ? സുലൈമാൻ നബി(അ) രാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രത്യേകമായ ഒരു രാജസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്.

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾

“അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു എന്റെ രക്ഷിതാവേ നീ എനിക്ക് പൊറുത്തുതരികയും എനിക്ക് ശേഷം ഒരാൾക്കും തരപ്പെടാത്ത ഒരു രാജവാഴ്ച നീ എനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യേണമേ. തീർച്ചയായും നീ തന്നെയാണു ഏറ്റവും വലിയ ദാനശീലൻ.”(സൂറ 38:35)

അദ്ദേഹത്തെ രാജാവ് (മലിക്) എന്ന് തന്നെയാണു ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. അതുപോലെ നംറൂദിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ, അയാളെ രാജാവാക്കിയത് അല്ലാഹുവാണ് എന്നാണ് ഖുർആൻ പറയുന്നത്.

أَنۢ أَنَا۟ اللَّهُ الْمَلِكُ

“.....അല്ലാഹു അവൻ ആധിപത്യം (മുൽക്) നൽകിയതിനാലാണ്.... “അൽബഖറ (2:258)

‘മുൽക്’ എന്നാൽ രാജസ്ഥാനമെന്നും ‘മലിക്’ എന്നാൽ രാജാവ് എന്നും തന്നെയാണ് അർത്ഥം. ആ പേർ നംറൂദിനും നൽകിയിട്ടുണ്ട് ഖുർആൻ. അതേ ഖുർആൻ തന്നെ പറയുന്നു “ആകാശഭൂമികളിലെ രാജാധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണെന്ന്”. താലൂത്ത് എന്നൊരാൾക്കും രാജസ്ഥാനം നൽകിയതായും ഖുർആനിൽ കാണാം.

﴿وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا﴾

“.....അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് താലൂത്തിനെ രാജാവായി നിയോഗിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു... ” അൽബഖറ (2:247)

ഒരിടത്ത് രാജാധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം എന്നു പറയുകയും മറ്റിടങ്ങളിൽ സുലൈമാൻ നബി(അ)ക്കും, നംറൂദിനും, താലൂത്തിനും അല്ലാഹു രാജാധികാരം നൽകിയതായും കാണാം. മുജാഹിദ്യുകൾക്ക് ഈ രണ്ട് രാജാധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചും വേർതിരിച്ച കാഴ്ചപ്പാടാണുള്ളത്. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ രാജാധികാരത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ പങ്കുചേർക്കലാവില്ല-ശിർക്കല്ല. അതാണു ആലുഇറാൻ 3:26 ൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്.

﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكِ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

“പറയുക: ആധിപത്യത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ അല്ലാഹുവേ, നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നീ ആധിപത്യം നൽകുന്നു. നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരിൽ നിന്ന് നീ ആധിപത്യം എടുത്ത് നീക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നീ

ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നീ പ്രതാപം നൽകുന്നു. നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നീ നിന്ദിത വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ കൈവശമത്രെ നന്മയുള്ളത്. നിശ്ചയമായും നീ എല്ലാകാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.” (ആലുഇംറാൻ 3:26)

ആർ
ഭരണാധികാരിയാകണമെന്നും,
ആർ ഏത് വരെ
ഭരിക്കണമെന്നും
തീരുമാനിക്കാൻ
അധികാരമുള്ള എല്ലാ
ഭരണാധികാരികളുടേയും
മേലെയുള്ള, എല്ലാ
അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളുടേയും
ഉടമയായ അല്ലാഹുവേ
എന്നു വിളിക്കാനാണു
അല്ലാഹു നമ്മോട്
ആവശ്യപ്പെടുന്നതു തന്നെ.

അല്ലാഹുവിന്റെ രാജാധികാരത്തിനു അല്ലാഹു തന്നെ പറയുന്ന പേരു **مالك الملك** എന്നാണ്. രാജാധിരാജൻ ¹ അഥവാ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരുടേയും മേലെയുള്ള രാജാവ്. അല്ലാഹു തീരുമാനിക്കുന്നിടം വരേക്ക് മാത്രമേ സുലൈമാൻ നബി(അ)ക്കും, നംറൂദിനും, താലൂത്തിനുമൊക്കെ രാജാവായിരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അത് ഏത് പ്രസിഡൻറിനും പ്രധാനമന്ത്രിയ്ക്കും ബാധകമാണ്. അല്ലാഹു വിചാരിക്കുന്നതിനപ്പുറം അവർക്ക് അധികാരത്തിൽ തുടരാൻ കഴിയില്ല. ഒരു നിലക്കും ഭരണാധികാരം സ്വപ്നം പോലും കാണാത്തവർ ഭരണാധികാരികളായ ചരിത്രവും, അതിശക്തരായ ഭരണാധികാരികൾ നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് പുറത്തുപോയതും നമുക്ക് അനുഭവങ്ങളാണ്. ആർക്കാണ് ഇത് നൽകുവാനും നീക്കുവാനും കഴിയുക. ആർ ഭരണാധികാരിയാകണമെന്നും, ആർ ഏത് വരെ ഭരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കാൻ അധികാരമുള്ള എല്ലാ ഭരണാധികാരികളുടേയും മേലെയുള്ള, എല്ലാ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളുടേയും ഉടമയായ അല്ലാഹുവേ എന്നു വിളിക്കാനാണു അല്ലാഹു നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു തന്നെ. ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ വീക്ഷണത്തിൽ ഈ

ഭൂമിയിൽ അല്ലാഹു അനുവദിക്കുന്നിടത്തോളവും അല്ലാഹു നൽകുന്നിടത്തോളവും ഭരണാധികാരം അനുഭവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ആളുകളുണ്ട്. അതേയവസരത്തിൽ അവരേയും അവരുൾക്കൊള്ളുന്ന ഭൂമിയേയും ഭൂമിക്കു മേലെയുള്ള ഉപരിലോകങ്ങളേയും ഒരു പോലെ ഭരിക്കുന്ന രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം വേറെയുമുണ്ട്. രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണത്തിനെതിരായിട്ട് ഒരണു പോലും ഈ ഭൂമിയിൽ ചലിക്കുകയില്ല എന്നതാണു സത്യം.

ഇന്ന് ചിലർ പറയാറുണ്ട് ‘അല്ലാഹുവിന് ഭൂമിയിൽ നിന്നും ആധിപത്യം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ആധിപത്യം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ ആരുണ്ടിവിടെ, ഞങ്ങളല്ലാതെ എന്ന്. ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ട ആധിപത്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ വ്യവസ്ഥാപിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നാണ്’ ദൈവാധിപത്യത്തിന്റെ വക്താക്കൾ അവകാശപ്പെടാറ്. എന്താരു വിവരക്കേടാണിത്. ദൈവത്തിനു ആധിപത്യം എവിടേയും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ആധിപത്യം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ നിന്നും, ഒരു അണുവിൽ നിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നാക്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അല്ലാഹുവിനെ വേണ്ടരീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കാത്തവരാണ്. നേരെമറിച്ച് എന്നേയും അവരേയും ഈ നാട്ടിലെ ഭരണാധികാരികളേയും, അവരുടെ ശ്വാസ-ഉച്ഛാസങ്ങളേയും

¹ “മാലിക് മുൽക്” എന്നതിന്റെ പരിഭാഷ “ആധിപത്യത്തിന്റെ ഉടമ” എന്നാണ്. അതിന്റെ ആശയം “സകല രാജാക്കന്മാരുടെയും അധിപതികളുടെയും ആധിപത്യത്തിന്റെ ഉടമ” എന്നാണ്. രാജാധിരാജൻ എന്ന പദം പ്രസ്തുത ആശയമണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്.-ലേ.

ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. അതിനെതിരായി യാതൊന്നും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ സംഭവിക്കുക സാധ്യമല്ല. അല്ലാഹുവിനു ആധിപത്യം നഷ്ടപ്പെടുന്ന പ്രശ്നമില്ല.

അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യം മറ്റാരെങ്കിലും കൈയ്യടക്കുന്ന പ്രശ്നവുമില്ല. അല്ലാഹു ചിലപ്പോൾ ചീത്ത ആളുകൾക്ക് ആധിപത്യം കൊടുക്കും. ചിലപ്പോൾ നല്ല ആളുകൾക്ക് ആധിപത്യം കൊടുക്കും. അതു രണ്ടും പരീക്ഷണമാണ്. ഇത് ഖുർആനിൽ പലയിടങ്ങളിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. “നിങ്ങൾക്ക് നാം ആപത്ത് നൽകിയും നേട്ടങ്ങൾ നൽകിയും പരീക്ഷിക്കും; ആപത്തിലും നേട്ടത്തിലും നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി”. അങ്ങനെയാണു ഭൂമിയിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും അല്ലാഹു അധികാരം നൽകുന്നത്. രണ്ടും പടച്ചവന്റെ ഭരണത്തിൻ കീഴിലാണ്. നംറൂദ് ഭരിക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ഫിർഔൻ ഭരിക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒരു ദുഷ്ടൻ ഭരിക്കുന്നിടത്തു നിന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം മാറ്റി നിർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ച് അല്ലാഹു അയാൾക്ക് അവസരം നൽകിയെന്നു മാത്രം. റസൂൽ(സ) പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. “റബ്ബേ ഞങ്ങളുടെ മേൽ ഞങ്ങളോട് കരുണയില്ലാത്തവർക്ക് അധികാരം നൽകാതിരിക്കേണമേ” എന്ന്. ഇതിനർത്ഥം അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളുടെ മേൽ അവിശ്വാസികൾക്ക് ഭരണം നൽകിയേക്കാം എന്നാണല്ലോ. പലനാടുകളിലും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അവർ ശാഠ്യവും ധിക്കാരവുമായി മുന്നേറുകയും സത്യവിശ്വാസികളെ തുത്തറിയണമെന്ന നിശ്ചയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അല്ലാഹു അവരെ തുത്തറിയുന്ന കാഴ്ചയാണു കാണാൻ കഴിയുക. അതു ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അതാണു മൂസാ നബി(അ)യുടെ സംഭവമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അഅ്റാഫ് 7:128,129 ൽ പറയുന്നത്.

നംറൂദ് ഭരിക്കുമ്പോൾ
അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം
അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ഫിർഔൻ
ഭരിക്കുമ്പോൾ
അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം
മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒരു
ദുഷ്ടൻ ഭരിക്കുന്നിടത്തു
നിന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ
ഭരണം മാറ്റി
നിർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല.
നേരെമറിച്ച് അല്ലാഹു
അയാൾക്ക് അവസരം
നൽകിയെന്നു മാത്രം.

قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْعَوْا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ
قَالُوا أَوْزَيْنَا مِنْ قَبْلُ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ
كَيْفَ تَعْمَلُونَ

“.....അദ്ദേഹം(മൂസാ) പറഞ്ഞു: നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിനെ നശിപ്പിക്കുകയും, ഭൂമിയിൽ നിങ്ങളെ അവൻ അനന്തരാവകാശികളാക്കുകയും ചെയ്യേക്കാം. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് അവൻ നോക്കുന്നതാണ്.”

മനുഷ്യന്റെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച മുൻ തീരുമാനം അതുതന്നെയാണ്. മനുഷ്യനു പാപം ചെയ്യുവാനും പുണ്യം ചെയ്യുവാനും സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നിരിക്കുന്നുവെന്നതാണു ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രധാന അധ്യാപനങ്ങളിലൊന്ന്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമാണു മനുഷ്യസൃഷ്ടിപ്പിന്റെ പ്രത്യേകത തന്നെ.

(അൽബഖറ 2:30) **إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً**

“ഞാനിതാ ഭൂമിയിൽ ഒരു ഖലീഫയെ നിശ്ചയിക്കാൻ പോവുകയാണ്”ന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞപ്പോൾ മലക്കുകൾ ചോദിച്ചത് അക്രമം ചെയ്യുന്ന, രക്തം ചിന്തുന്ന ഒരു കൂട്ടരെയാണോ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് എന്നായിരുന്നു. എന്താണു ‘ഖലീഫ’ എന്നത് മലക്കുകൾക്ക് കൃത്യമായി മനസ്സിലായിരുന്നു. ‘ഖലീഫ’ എന്നാൽ ‘സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള പ്രതിനിധി അഥവാ സ്മാനപതി’ എന്നാണു അർത്ഥം. ഈ ഭൂമിയിൽ വളരെ മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് നടത്തുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവൻ. ഏത് മാർഗ്ഗവും തെരെഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവൻ. നന്മയുടേയും തിന്മയുടേയും മാർഗ്ഗങ്ങൾ തെരെഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവൻ എന്നതൊക്കെ ഖലീഫ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ അടങ്ങുന്നതുകൊണ്ടാണു മലക്കുകൾ അപ്രകാരം ചോദിച്ചത്.

രാജാധിരാജനായ
അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ചുള്ള
കണിശമായ ധാരണ
ചരിത്രത്തിലെ സകല
മുസൽമാനും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടർ
വിളിച്ചു പറയുകയാണു
എല്ലാത്തിനും പടച്ചവൻ
വേണം, പക്ഷെ പടച്ചവന്റെ
ആധിപത്യം മാത്രം
അംഗീകരിക്കാൻ ഇവിടത്തെ
ചിലർ സന്നദ്ധരല്ല എന്ന്.

സ്വാതന്ത്ര്യം ആർക്കെവിടെ കിട്ടിയാലും അതിന്റെ ദുരുപയോഗം സംഭവിക്കും; ഇത് സാധാരണ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും അങ്ങനെയല്ല. വിവേകമുള്ള ആളുകൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാൽ അവർ ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം നല്ല കാര്യത്തിനു ഉപയോഗിക്കും. അവിവേകികൾ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗം ചെയ്യും. സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്ത് മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്നത് -ഭരിക്കുന്നത് -വിവേകമാണോ അല്ല അവിവേകമാണോ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാനാണു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതും ഭൂമിയിലേക്ക് അയച്ചതുമൊക്കെ.

അല്ലാഹു മനുഷ്യർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട് എന്നതിനർത്ഥം അല്ലാഹു തന്റെ ഭരണം നിർത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു എന്നല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണു മനുഷ്യനു നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യവും. അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണാധികാരത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണു നംറുദിനും,

താലൂത്തിനും സുലൈമാൻ നബി(അ)ക്കും കൊടുത്ത രാജാധികാരം. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിൽ കുറവു വരുത്തിക്കൊണ്ടോ, അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരം രംഗത്തുനിന്നും മാറ്റിവച്ചുകൊണ്ടോ അല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരം നംറുദിന്റെ ഭരണാധികാരത്തിന്റെ മുന്നിൽ തോറ്റുപോകുന്ന ഒന്നല്ല. ഒരു ഭരണാധികാരിയെ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരമമായ ഭരണാധികാരമാണു അല്ലാഹുവിന്റേത്. ആ ഭരണാധികാരത്തിൽ അല്ലാഹുവിനു മറ്റു പങ്കാളികൾ ഉണ്ടെന്നു ചരിത്രത്തിൽ ഒരു മുസൽമാനും വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാൻ ആർക്കെങ്കിലും സാധ്യമാണോ?.

രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ചുള്ള കണിശമായ ധാരണ ചരിത്രത്തിലെ സകല മുസൽമാനും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടർ വിളിച്ചു പറയുകയാണു എല്ലാത്തിനും പടച്ചവൻ വേണം, പക്ഷെ പടച്ചവന്റെ ആധിപത്യം മാത്രം അംഗീകരിക്കാൻ ഇവിടത്തെ ചിലർ സന്നദ്ധരല്ല എന്ന്. എന്താണീ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. അല്ലാഹുവിന്റെ ആധിപത്യം മുഹമ്മദ്

നബി(സ) മാത്രമല്ല അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്, അബൂജഹലും അറേബ്യയിലെ ബഹുദൈവാരാധകരും മറ്റും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. സൂറത്ത് മുഅ്മിനുൻ 23:84-89 കാണുക.

قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَن فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ
قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ
قُلْ مَن بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ

“.....നീ ചോദിക്കുക: എല്ലാ വസ്തുക്കളുടേയും ആധിപത്യം ഒരുവന്റെ കൈവശത്തിലാണ്. അവൻ അഭയം നൽകുന്നു. അവനെതിരായി (എവിടെ നിന്നും) അഭയം ലഭിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവൻ ആരാണ്? നിങ്ങൾക്കറിയാമെങ്കിൽ (പറയൂ). അവർ പറയും: (അതെല്ലാം) അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ്.....”

അതു തന്നെയായിരുന്നു മക്കയിലെ മുശുവൻ മുശ്ശിക്കുകളുടേയും വിശ്വാസം. അതായത് ആകാശഭൂമിയിലുള്ള സകലതിന്റേയും ആധിപത്യം അല്ലാഹുവിനാണെന്ന്.

രാജാധിരാജൻ അല്ലാഹുവാണെന്ന് മുസ്ലിങ്ങൾ മാത്രമല്ല മുശ്ശിക്കുകളും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ട് ഇന്ന് ഒരു കുട്ടർ പറയുന്നു “ഞങ്ങളല്ലാത്തവരൊക്കെ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ പരമാധികാരികളായി സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്ന്; ഞങ്ങൾ മാത്രമാണു അല്ലാഹുവിനു നഷ്ടപ്പെട്ട പരമാധികാരം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന്”. എന്തു വിചിത്രമായ രാഷ്ട്രീയ ധാരണയാണിത്. ഇത്തരം ധാരണകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാൻ യഥാർത്ഥ ഇസ്ലാമിക വീക്ഷണമുള്ളവർക്ക് സാധ്യമല്ല.

നേരെമറിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിന്റെ പരിധി ഏതാണ്, അല്ലാഹു മനുഷ്യനു നൽകിയ അധികാരത്തിന്റെ പരിധി ഏതാണ് എന്ന് മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചറിയാം. ഒരാൾ പ്രതാപിയാകണമോ അതല്ല നിന്ദ്യനാകണമോ എന്നും ഒരാൾ അധികാരിയാകണമോ ഭരണീയനാകണമോ എന്നും തീരുമാനിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. ഇതാണ് രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയവർക്ക് എത്തിച്ചേരാവുന്ന നിഗമനം.

കേരളത്തിൽ ഏതു ഭരണകൂടം അധികാരത്തിൽ വന്നാലും പടച്ചവൻ തോറ്റുപോയി എന്ന് മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമില്ല. പടച്ചവന്റെ അധികാരം അവസാനിച്ചുവെന്നും, പടച്ചവന്റെ വ്യവസ്ഥ താറുമാറായി എന്നും വിശ്വസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വ്യവസ്ഥ തകർന്നിട്ടില്ല. അതു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കും വരെ യാതൊരു തകരാറും ഇല്ലാതെ നിലനിൽക്കും.

കേരളത്തിൽ ഏതു ഭരണകൂടം അധികാരത്തിൽ വന്നാലും പടച്ചവൻ തോറ്റുപോയി എന്ന് മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമില്ല. പടച്ചവന്റെ അധികാരം അവസാനിച്ചുവെന്നും, പടച്ചവന്റെ വ്യവസ്ഥ താറുമാറായി എന്നും വിശ്വസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

പിന്നെയെന്നാണു പ്രശ്നം?. അത് വ്യവസ്ഥയുടെ മറ്റൊരു ഭാഗമാണ്. അതിനെ ഖുർആൻ ‘വ്യവസ്ഥ’ എന്നല്ല വിശദീകരിക്കുന്നത് തന്നെ. ഒരു മുസൽമാൻ ദീനിന്റെ പേരിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളും പ്രയോഗങ്ങളും ഖുർആനിലും ഹദീസിലും നിന്നുമായിരിക്കണം. ദൈവിക വ്യവസ്ഥ എന്നതിനു ഇവരുടെ അറബി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ച വാക്ക് ‘നിളാം ഇലാഹി’ എന്നും ഉറുദുവിൽ ‘നിസാമെ ഇലാഹി’ എന്നുമാണ്. നിളാം ഇലാഹി എന്ന പദപ്രയോഗം തന്നെ ഖുർആനിലും ഹദീസിലും അജ്ഞാതമാണ്. അതിനർത്ഥം ‘ഇലാഹിയായ വ്യവസ്ഥ’ ഇല്ല എന്നല്ല. മറിച്ച് ഖുർആനിൽ ഉള്ളത് ഇലാഹിയായ മാർഗ്ഗദർശനമാണ് അഥവാ ദൈവികമായ മാർഗ്ഗദർശനം.

മറിച്ച്, മനുഷ്യർ
വഴിപിഴക്കുമ്പോൾ പടച്ചവൻ
അവരെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക്
നയിക്കാൻ വേണ്ടി അയച്ച
ബോധനം അഥവാ ‘ഹുദാ’
യുമായാണു പ്രവാചകർ
വന്നത്.

എന്താണ് മാർഗ്ഗദർശനം? മുസൽമാൻ എങ്ങനെയാണു ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടത്, അയൽപക്കബന്ധം പുലർത്തേണ്ടത്, ഭാര്യയോട് പെരുമാറേണ്ടത്, കച്ചവടം ചെയ്യേണ്ടത്, കൃഷി ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു തുടങ്ങി ജീവിതത്തിന്റെ സകല മേഖലയിലേക്കും വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ് ദൈവികമായ മാർഗ്ഗദർശനം അഥവാ ഹിദായത്ത്. ഇതാണു ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ഖുർആൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് തന്നെ (2:2) هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ എന്നാണ്. ജീവിതത്തെ വൃത്തികേടുകളിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ താൽപര്യമുള്ളവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനമെന്ന്. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള മാർഗ്ഗദർശനം എന്നല്ലാതെ ദൈവികമായ വ്യവസ്ഥ എന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നില്ല.

വ്യവസ്ഥ എന്നതിനു രണ്ടർത്ഥമുണ്ട്.

- 1) അല്ലാഹു ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ നയിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ.
- 2) ജീവികളേയും, സസ്യലതാദികളേയും, നക്ഷത്രാദിഗോളങ്ങൾ തുടങ്ങി സകലതിന്റേയും ജനന-ജീവിത-മരണ വ്യവസ്ഥ.

ആ വ്യവസ്ഥയെ تَفْذِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (യാസീൻ 36:38) എന്നാണു ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. എല്ലാറ്റിനും കഴിവുള്ളവനും എല്ലാമറിയുന്നവനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ വ്യവസ്ഥ എന്നർത്ഥം. ആ വ്യവസ്ഥ തകർക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല, തകരുകയുമില്ല. അത് താറുമാറായി പോകും എന്ന് പേടിച്ച് ഇല്ല അല്ലാഹു ഭൂമിയിലേക്ക് പ്രവാചകരെ അയച്ചത്. മറിച്ച്, മനുഷ്യർ വഴിപിഴക്കുമ്പോൾ പടച്ചവൻ അവരെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നയിക്കാൻ വേണ്ടി അയച്ച ബോധനം അഥവാ ‘ഹുദാ’ യുമായാണു പ്രവാചകർ വന്നത്.

ആ ‘ഹുദാ’നൂറു ശതമാനവും അംഗീകരിക്കപ്പെടണമെന്നും അതിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനത്തിനു ദോഷങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നും തന്നെയാണ് മുസ്ലിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതിൽ യാതൊരു ഭേദഗതിയോ സംശയത്തിനുള്ള അവകാശമോ ഇല്ല.

‘ഹുകുമത്ത്’ എന്നതാണു മറ്റൊരു വാക്ക്. ‘ഹുകുമത്തെ ഇലാഹി’ എന്നതാണല്ലോ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിലെ മുദ്രാവാക്യം. ഹുകുമത്ത് എന്ന വാക്കിന്റെ കഥയും വ്യത്യസ്തമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ‘ഹുക്മ്’ എല്ലാം കൂടിച്ചേർത്ത് ഒറ്റത്തരമായി അവതരിപ്പിക്കുകയല്ല വേണ്ടത്. ആധുനിക അറബി ഭാഷയിൽ ഭരണകൂടം എന്നതിനുപയോഗിക്കുന്ന പദമാണ് ‘ഹുകുമത്ത്’. ‘ഭരണകൂടം’ എന്ന അർത്ഥത്തിലെ ‘ഹുകുമത്ത്’ ഖുർആനിലില്ല.

പിന്നെ ഖുർആനിൽ ‘ഹുക്മ്’ എന്ന വാക്ക് ഉണ്ട്. എന്താണു ഹുക്മ്? അല്ലാഹു ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ ആകമാനം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭരണം എന്നതാണു ഹുക്മിന്റെ ഒരർത്ഥം. ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണം, ദിനരാത്രങ്ങളുടെ മാറ്റങ്ങൾ, മനുഷ്യന്റെ ജനനമരണങ്ങൾ, മഴ പെയ്യുന്നത്, കാറ്റടിക്കുന്നത് എന്ന് തുടങ്ങി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയുണ്ടോ - നമുക്കറിയാത്തതും, അറിയാത്തതുമായി- അതിനെല്ലാം ഉള്ള പേരായിട്ടാണു ഖുർആനിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹുക്മ് എന്ന് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. (അൽകഹ്ഫ് 18:26)

وَلَا يُشْرِكْ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

“അല്ലാഹു അവന്റെ ഹുക്മിൽ ഒരാളേയും പങ്കുചേർക്കുന്നില്ല” എന്ന് പറഞ്ഞിടത്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ആ ‘ഹുക്മ്’ ആണ്. നേരത്തെ പറഞ്ഞ അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരം അഥവാ പ്രാപഞ്ചിക ഭരണം, ആ ഭരണത്തിൽ ഒരാൾക്കും ഇടപെടുക സാധ്യമല്ല. ഒരൽപനേരത്തേക്കെങ്കിലും ഈ പ്രപഞ്ച പ്രതിഭാസങ്ങളെ ഭേദഗതിപ്പെടുത്തുവാൻ മനുഷ്യനു അധികാരമില്ല, സാധ്യവുമല്ല. അതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ ഹുക്മിന്റെ ഒരു ഭാഗം.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഹുക്മിന് മറ്റൊരു ഭാഗമുണ്ട്. ‘ഇന്നതാണു ഹലാൽ, ഇന്നതാണു ഹറാം, ഇന്നതാണു വാജിബ്, ഇന്നതാണു മനുഷ്യനു ചെയ്യാവുന്നതും ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതും’ എന്നു വിധികൽപ്പിക്കാനുള്ള അധികാരമാണ് അത്. കളവ് പറയൽ പാപമാണ് ,സത്യം പറയൽ പുണ്യമാണ്, കൊലപാതകം കഠിന പാപമാണ്, വ്യഭിചാരം ഏറ്റവും ശ്ലേഷ്മരമായ പാപമാണ് എന്നിങ്ങനെ പാപത്തെപ്പറ്റിയും പുണ്യത്തെപ്പറ്റിയും പറയാനുള്ള അഥവാ ഹലാൽ ഹറാം നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്. ആ ഹുക്മിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരെങ്കിലും പങ്കുചേർത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിനു നിരക്കാത്തതാണെന്ന് മാത്രമല്ല അവിശ്വാസത്തിന്റേയോ, അല്ലാഹുവോട് പങ്കുചേർക്കലിന്റേയോ ഭാഗമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ അവിടെ ഒരു ചെറിയ ഭേദഗതിയുണ്ട്.

ഇവിടെ ചിലർക്ക് നിയമനിർമ്മാണം എന്നതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോഴും ആശയക്കുഴപ്പമാണ്. റുഖൂം റെഗുലേഷനും വെവ്വേറെയും, റൂൾ അല്ലാഹുവിനും, റെഗുലേഷൻ മനുഷ്യന്മാർക്കും എന്നൊക്കെ ചില വീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ റൂൾ എന്ത്, റെഗുലേഷൻ എന്ത് എന്നതല്ല പ്രശ്നം. അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രശ്നം എന്തെന്നാൽ ‘ഇന്നത് പാപമാണ്, ഇന്നത് പുണ്യമാണ്’ എന്നു പറയാനുള്ള

അല്ലാഹുവിന്റെ ഹുക്മിന്
മറ്റൊരു ഭാഗമുണ്ട്.
‘ഇന്നതാണു ഹലാൽ,
ഇന്നതാണു ഹറാം,
ഇന്നതാണു വാജിബ്,
ഇന്നതാണു മനുഷ്യനു
ചെയ്യാവുന്നതും ചെയ്യാൻ
പാടില്ലാത്തതും’ എന്നു
വിധികൽപ്പിക്കാനുള്ള
അധികാരമാണ് അത്.

അവകാശം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്. ഇന്നതു ഇന്ന ഭൗതിക കാരണത്താൽ നീ ചെയ്യരുത് അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യണം എന്നു പറയാനുള്ള അവകാശം അല്ലാഹുവല്ലത്തവർക്കും ഉണ്ടാകാം. ‘ഹറാമാക്കൽ-ഹലാലാക്കൽ’ എന്നീ വാക്കുകളുടേയും ‘ലൗകികമായ അനുവാദം- നിരോധം’ എന്നീ വാക്കുകളുടേയും അർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുത് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം അതു ഹറാം എന്നല്ല. നീ ചെയ്യുകൊള്ളൂ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം അത് ഹലാൽ എന്നുമല്ല. നേരെമറിച്ച്, ആ കാര്യം അവൻ അനുവദിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്.

അല്ലാഹു പാപമാണ് എന്ന്
പറഞ്ഞതിനെ
ലംഘിച്ചുകൊണ്ടോ,
അല്ലാഹു പുണ്യമാണ് എന്ന്
പറഞ്ഞതിനെ
അപമാനിച്ചുകൊണ്ടോ
അല്ലാത്ത വിധത്തിൽ
അല്ലാഹുവിന്റെ
നിയമത്തിനും ധർമ്മത്തിനും
എതിരാകാത്ത വിധത്തിൽ
ഈ ദുനിയാവിലെ
ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെ
സംബന്ധിച്ച് അത്
നല്ലതാണെന്നോ,
പാടില്ലെന്നോ പറയാൻ
അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ
അധികാര പരിധിക്കകത്ത്
അവകാശമുണ്ട്.

എന്നാണു പേരു പറയുക.

മതവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത മേഖലകളിൽ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ രാജ്യത്ത് ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വരും. അതിൽ ചെയ്യരുത് എന്നതിനു ഹറാം എന്നു പറയില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു പുകവലി ഹറാമാണെന്ന്, നിരുപാധികമായി പറയാൻ ദുനിയാവിൽ ആർക്കും അധികാരമില്ല. ഖുർആൻ ചോദിക്കുന്നത് “നിങ്ങളുടെ നാവുകൾ വർണ്ണിക്കും പോലെ ഹലാൽ- ഹറാം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്തവകാശമുണ്ട്” എന്നാണ് (നഹ്ൽ 16:116).

ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം പ്രവർത്തിക്കരുത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറബി ഭാഷയിൽ ആ പ്രവർത്തനത്തെ منع (തടയൽ) എന്നാണു പറയുക. അങ്ങനെ ഒരു കാര്യം തടയപ്പെട്ടാൽ, തടയപ്പെട്ടതിനെ ممنوع (തടയപ്പെട്ടത്) എന്നു പറയുന്നു. അത് പിതാവ് പുത്രനോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും, അദ്ധ്യാപകൻ വിദ്യാർത്ഥിയോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും, ഭരണാധികാരി പ്രജകളോട് ചെയ്യരുത് എന്നു പറഞ്ഞതായാലും ശരി, വിശ്വാസവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ പാപപുണ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ ധർമ്മവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ, ദൈവികമായ വിധേയത്വവുമായും വിശ്വാസവുമായും ഏറ്റുമുട്ടാത്ത തരത്തിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളോട് ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുത് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിനു അർത്ഥം അയാൾ ആ കാര്യം സ്വന്തം നിലക്ക് അനുവദിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ വിലക്കുന്നുവെന്നാണ്. എന്നല്ലാതെ അതു ഹറാമാക്കുന്നു - ഹലാലാക്കുന്നു എന്നല്ല.

ഒരു വീട്ടുമയ്ക്ക് അയാളുടെ വീട്ടിൽ കാലുകഴുകാതെ ചവിട്ടരുത്, പുക വലിക്കരുത് എന്നൊക്കെ പറയാൻ അവകാശമുണ്ട്. അതൊന്നുമല്ലാത്ത അന്യായമല്ലാത്ത, അധർമ്മമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിൽ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ അയാൾക്ക് അവിടെ അവകാശമുണ്ട്. ഇതു തന്നെയാണു സ്കൂളിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്കും, രാജ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ രാജാവിനും ഉള്ളത്. ഇങ്ങനെ ഒരാൾ അനുവദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് അറബി ഭാഷയിൽ ഹലാൽ എന്ന് പറയില്ല. മറിച്ച് مسموح

എന്നാൽ ഇവിടെ ‘പുകവലി പാടില്ല’ എന്നു പറയാൻ അധികാരമുള്ളവർക്ക് അവകാശമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം എഴുതി വയ്ക്കുവാനും, നടപ്പാക്കുവാനും അതു ലംഘിച്ചവനെ ശിക്ഷിക്കുവാനും അധികാരികൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്. അത് പാപത്തിന്റേയും പുണ്യത്തിന്റേയും പേരിൽ അല്ലാത്തതുകൊണ്ട്.

ഏത് കാര്യവും പാപമാണ് പുണ്യമാണ് എന്നൊക്കെ പറയാനുള്ള അവകാശം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്. അല്ലാഹു പാപമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞതിനെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടോ, അല്ലാഹു പുണ്യമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞതിനെ അപമാനിച്ചുകൊണ്ടോ അല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തിനും ധർമ്മത്തിനും എതിരാകാത്ത വിധത്തിൽ ഈ ദുനിയായിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അത് നല്ലതാണെന്നോ, പാടില്ലെന്നോ പറയാൻ അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ അധികാര പരിധിക്കകത്ത് അവകാശമുണ്ട്.

ലൗകികവും ധാർമ്മികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ സൽബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന കാര്യത്തെയാണു ഖുർആൻ ‘മഅ്റൂഫ്’ എന്ന പദം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അതിന്റെ വിപരീതമാണ് ‘മുൻകർ’. ഉദാഹരണത്തിനു ഒരു സ്ത്രീക്ക് മഹർ കൊടുക്കുന്ന കാര്യമെടുക്കുക. ഒരു പ്രദേശത്ത് ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ കൊടുത്ത് വരുന്ന തരത്തിലുള്ള മഹർ ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അത് معروف ആണ് . അതല്ലാതെ അന്യായമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ‘മുൻകർ’ ആണ് . അത് ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല ‘മഅ്റൂഫും മുൻകറും’ ആകുന്നത്, ഓരോകാലത്തും സൽബുദ്ധിയുള്ള വിവേകമുള്ള ആളുകൾക്ക് അന്നത്തെ സാഹചര്യമനുസരിച്ച് ന്യായമാണെന്ന് തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളെ ‘മഅ്റൂഫ്’ എന്ന് പറയുന്നു. അല്ലാത്തതിനെ ‘മുൻകർ’ എന്നും പറയുന്നു.

ഏതൊരു കാലത്തുമുള്ള സത്യവിശ്വാസികൾ അങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആളുകളോട് ചെയ്യാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നവരും അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യങ്ങൾ ആളുകളോട് ചെയ്യരുതെന്ന് പറയുന്നവരുമായിരിക്കണം. ഇത് സത്യവിശ്വാസികളോടുള്ള പൊതു നിർദ്ദേശമാണ് .

ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയെ വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ ആകെ കിട്ടുന്ന തെളിവ് സൂറ തൗബ 9:31 ആയതാണ്.

അതായത് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം ദൈവേതരർക്ക് നൽകിയതിനാലാണു യഹൂദ-ക്രൈസ്തവർ അല്ലാഹുവിങ്കൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവരായത്. ഖുർആൻ അതിനെ വിമർശിച്ചു കൊണ്ട് “അവർ അവരുടെ പണ്ഡിതന്മാരേയും പുരോഹിതന്മാരേയും അല്ലാഹുവിനു പുറമേ റബ്ബുകളാക്കി” എന്ന് പറഞ്ഞു. ഈ ആയത്ത് സംബന്ധിച്ച് അഭിയ് ബ്നു ഹാത്തിം റസൂലിനോട് സംശയം ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം മറുപടി

ഇതിന്റെ
അടിസ്ഥാനത്തിൽ
രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ
ആളുകൾ ചോദിക്കുകയാണ്
‘മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്ക്
നിയമനിർമ്മാണാധികാരം
നൽകിയവർ
കാഫിറുകളായതു പോലെ
രാഷ്ട്രപതിക്കും
പ്രധാനമന്ത്രിക്കും നിയമനി
ർമ്മാണാധികാരം കൊടു
ത്ത നിങ്ങളും
കാഫിറുകളല്ലേ എന്ന്.’
അതാണിവിടത്തെ
പ്രസക്തമായ ചോദ്യം.

പറഞ്ഞത് “അവർ അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയതിനെ ഹലാലാക്കുകയും അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയതിനെ ഹറാമാക്കുകയും ചെയ്താൽ അവരെ അനുസരിക്കില്ലേ? ഇത് തന്നെയാണു അവരെ ദൈവമാക്കൽ”, എന്നാണ്.

ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ആളുകൾ ചോദിക്കുകയാണ് “മതാധ്യക്ഷന്മാർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം നൽകിയവർ കാഫിറുകളായതു പോലെ രാഷ്ട്രപതിക്കും പ്രധാനമന്ത്രിക്കും നിയമനിർമ്മാണാധികാരം കൊടുത്ത നിങ്ങളും കാഫിറുകളല്ലേ എന്ന്.” അതാണിവിടത്തെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം.

ഇത് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇസ്രായേലുകൾ ആരെയാക്കെ അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ട്? അവർ നല്ലതും ചീത്തയുമായ ഒരുപാട് രാജാക്കന്മാരേയും മന്ത്രിമാരേയും അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സത്താനിയന്ത്രണം
ഹലാലാണെന്ന് മാർപ്പാപ്പ
ഇടയ ലേഖനമിറക്കിയാൽ
ലോകത്തങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള
ക്രൈസ്തവർ അത് ഹലാലായി
കണക്കാക്കും. ഹറാമെന്ന്
ലേഖനമിറക്കിയാൽ അത്
ഹറാമായി അവർ
കണക്കാക്കും.

മാർപ്പാപ്പമാരുടെ ചാക്രിക ലേഖനങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം ബഹുമാനത്തോടെ അനുസരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ അവർ ജൂലിയറ്റ് സീസറുടെ കൽപനകളും അഗസ്റ്റസിന്റെ നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. അതുപോലെ കോൺസ്റ്റന്റൈനിയനും മറ്റനേകം രാജാക്കന്മാരുടേയും നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. എന്നിട്ടെന്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹു “അവർ അവരുടെ രാജാക്കന്മാരേയും മന്ത്രിമാരേയും അല്ലാഹുവിനു പുറമേ റബ്ബുകളാക്കി” എന്ന് പറഞ്ഞില്ല. രണ്ട് അനുസരണവും തുല്യമാണെങ്കിൽ അല്ലാഹു അതും പറയേണ്ടതല്ലേ? എന്താണു പറയാത്തതിന്റെ കാരണം?. വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ പ്രസ്തുത വാക്യത്തിലൂടെ വിമർശിക്കപ്പെട്ടവർ മാർപ്പാപ്പമാരെ മാത്രമോ ബിഷപ്പുമാരെ മാത്രമോ അനുസരിച്ചിരുന്നവരല്ല. ഒരു വശത്ത് മാർപ്പാപ്പയെ അനുസരിച്ചിരുന്നതിനു ഒപ്പം തന്നെ അവർ റോമാ ചക്രവർത്തിമാരേയും അനുസരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ

ഇക്കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു അവരെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് മതാധ്യക്ഷരെ അനുസരിച്ചതിനാലാണു അവരെ റബ്ബുകളാക്കി എന്ന് പറഞ്ഞത്.

ഇവിടെയാണു ഹറാമിന്റേയും ഹലാലിന്റേയും ‘മസ്മൂഹ്’ന്റേയും ‘മംനൂഅ്’ന്റേയും മാനദണ്ഡങ്ങൾ വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഒരാൾ ഒരു വാക്ക് പറഞ്ഞത് മൂലം മറ്റേയാൾ അതിനെ പാപമായോ അല്ലെങ്കിൽ പുണ്യമായോ കണക്കാക്കുന്നുവെങ്കിൽ അയാളെ റബ്ബാക്കലാണ് ആ പ്രവൃത്തി. നേരെമറിച്ച് ഭൗതികമായ കാരണങ്ങളാൽ ഒരാൾ ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുതെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യണമെന്നോ പറയുകയും, ആ ഭൗതികമായ കാരണങ്ങളാൽ മാത്രം മതത്തിനെതിരാവാത്ത വിധത്തിൽ ആ കാര്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യുകയോ ആണെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തിയെ റബ്ബാക്കുക എന്ന് പറയുകയില്ല. ഇതാണു ഹറാമിന്റേയും ഹലാലിന്റേയും, ‘മസ്മൂഹ്’ന്റേയും ‘മംനൂഅ്’ന്റേയും ആശയങ്ങൾ തമ്മിലെ വ്യത്യാസം.

എന്നാൽ മാർപ്പാപ്പമാരുടെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. സത്താനിയന്ത്രണം ഹലാലാണെന്ന് മാർപ്പാപ്പ ഇടയ ലേഖനമിറക്കിയാൽ ലോകത്തങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള ക്രൈസ്തവർ അത് ഹലാലായി കണക്കാക്കും. ഹറാമെന്ന് ലേഖനമിറക്കിയാൽ അത് ഹറാമായി അവർ കണക്കാക്കും. നേരെമറിച്ച് ഇറ്റലിയിലേയും

ഫ്രാൻസിലേയും മറ്റും ഭരണാധികാരികൾ ഒരു കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ അത് ക്രൈസ്തവലോകം അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ഹലാലും ഹറാമുമായി കണക്കാക്കുകയുമില്ല. രാജാവിന്റെ നിയമത്തോടുള്ള ബന്ധവും മാർപ്പാപ്പയുടെ നിയമത്തോടുള്ള ബന്ധവും വ്യത്യസ്തമായതിനാലാണു ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നത്.

മാർപ്പാപ്പക്കുള്ള അനുസരണം പോലീസും പട്ടാളവും കാണുന്നിടത്ത് മാത്രമല്ല. അത് ഒരോരുത്തരുടേയും സ്വകാര്യജീവിതത്തിലും, മറ്റൊരാളും കാണാൻ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലും അനുസരിക്കപ്പെടും. പാപത്തെപ്പറ്റിയും പുണ്യത്തെപ്പറ്റിയും വിശ്വാസം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. പാപം ചെയ്താൽ അതിനു ശിക്ഷ ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമെന്നും പുണ്യത്തിന് ദൈവികമായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമെന്നും വിശ്വാസമുള്ളതിനാലാണു അവർ സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിൽ വരെ മാർപ്പാപ്പയുടെ നിയമം അനുസരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഭരണാധികാരികളെ അനുസരിക്കുന്നത് ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. എത്ര വലിയ രാജഭക്തനായിരുന്നാലും പോലീസിന്റേയും പട്ടാളത്തിന്റേയും കാഴ്ചക്ക് പുറത്ത് സ്ഥിതി കൊള്ളുമ്പോഴും എന്തും ചെയ്യാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളിടങ്ങളിലും അയാൾ ആ നിയമം ലംഘിച്ചേക്കാം. കാരണം ആ അനുസരണത്തിനു കേവലം ഭൗതിക ബന്ധം മാത്രമേയുള്ളൂ. അഭൗതികതയുടെ -വിശ്വാസത്തിന്റെ - കണിക പോലുമില്ല. രാജാവിനുള്ള അനുസരണം അയാളോടുള്ള ഭൗതികമായ പേടിയാലോ, ബഹുമാനത്താലോ, അയാളിൽ നിന്നുള്ള നേട്ടത്തിനോ വേണ്ടിയായിരിക്കും.

ഇത് തന്നെയാണു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഉള്ളത്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തോട് കുറും വിധേയത്വവും എത്രമാത്രം ആണയിട്ട് പറയുന്ന മനുഷ്യരും അതിലെ തങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമല്ലാത്ത ആശയങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയില്ല. ഇനി അഥവാ അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിലോ പാർട്ടി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിലും പാർട്ടി യോഗങ്ങളിലും മറ്റും അതിനോട് യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചു എന്ന് വരാം. ഉദാഹരണത്തിനു മതവിശ്വാസം പിന്തിരിപ്പനാണെന്നു പാർട്ടി ഭാഷ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ പാർട്ടിക്കാർക്കിടയിൽ ആദർശക്കാരനായിരിക്കും. എന്നാൽ സ്വകാര്യമായി ശബരിമലയിലോ ഗുരുവായൂരോ ഒക്കെ പോയി എന്നും വരാം. മതം പിന്തിരിപ്പനാണ് എന്ന് അയാൾ വിശ്വസിച്ചതും പ്രവർത്തിച്ചതും ആ വ്യവസ്ഥയേയും ജനങ്ങളേയും പാർട്ടിക്കാരേയും പേടിച്ചിട്ടാണ്. എന്നാൽ ശബരിമലയിൽ പോയത് അവന്റെ മനസ്സിനെ ഭരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്താൽ പ്രചോദിതനായാണ്. പൊതുരംഗത്ത് വലിയ വലിയ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിക്കുന്നവർ അവരുടെ സ്വകാര്യതയിൽ ആ മുദ്രാവാക്യം വലിച്ചെറിയാറുണ്ട്. ഇത് എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ്. എന്നാൽ മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നത് സ്വകാര്യതയിലും പരസ്യത്തിലും ഒരു പോലെ ബഹുമാനത്തോടും മനസംതൃപ്തിയോടും കൂടിയാണ്. അതാണ് ഭരണാധികാരിയുടേയും മതാദ്ധ്യക്ഷന്റേയും നിയമത്തോടുള്ള അനുസരണത്തിന്റെ വ്യത്യാസം.

ഹറാമിന്റേയും ഹലാലിന്റേയും കാര്യം വിശ്വാസവുമായും പാപപുണ്യങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കിയാൽ ഒരു സത്യവിശ്വാസി മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കുന്നത് 'എന്റെ കൈപ്പത്തി മുറിഞ്ഞുപോകും' എന്ന് പേടിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അവനു പടച്ചവന്റെ അടുക്കൽ കുലിയില്ല. അവൻ മോഷ്ടിക്കാതിരുന്നത് അല്ലാഹു വിരോധിച്ചതാണു ഇത് എന്നും, ഇത് ചെയ്താൽ നരകത്തിൽ

മതം പിന്തിരിപ്പനാണ് എന്ന്
അയാൾ വിശ്വസിച്ചതും
പ്രവർത്തിച്ചതും ആ
വ്യവസ്ഥയേയും
ജനങ്ങളേയും
പാർട്ടിക്കാരേയും
പേടിച്ചിട്ടാണ്. എന്നാൽ
ശബരിമലയിൽ പോയത്
അവന്റെ മനസ്സിനെ
ഭരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്താൽ
പ്രചോദിതനായാണ്

പോകേണ്ടിവരും. എന്നും പേടിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അവനു അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് പ്രതിഫലമുണ്ട്. ഒരു മുതലാളി ഇസ്‌ലാമിക സർക്കാരിനു വേണ്ടി സക്കാത്ത് കൊടുത്താൽ അത് അല്ലാഹുവിങ്കൽ സക്കാത്താവുകയില്ല. മനസ്സിലുള്ള ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു സക്കാത്ത് നൽകിയതെങ്കിൽ അത് അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യവും പ്രതിഫലാർഹവുമായിരിക്കും.

ഇസ്‌ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആളുകളെ മോഷണത്തിൽ നിന്ന് സംശുദ്ധരാക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല കൈമുറിക്കൽ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയത്. പാപങ്ങളിൽ നിന്ന് ആളുകളെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന

പിന്നെ എന്തിനാണു കൈമുറിക്കുന്നത്? സംശയമുണ്ടാകാം. ഇസ്‌ലാമിൽ കൈമുറിക്കൽ സമ്പ്രദായം മോഷണം എന്ന പാപം ഇല്ലാതാക്കാനല്ല.

പ്രവർത്തനം. പ്രവാചകന്മാർ മുഖേനയുള്ള ‘തസ്കിയത്ത്’ ആണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കി കൊടുത്ത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആളുകളുടെ വാക്കിനേയും നോക്കിനേയും മനസ്സിനേയും പ്രവൃത്തികളേയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതിനെയാണു ‘തസ്കിയത്ത്’ എന്നു പറയുന്നത്. ആ ‘തസ്കിയത്ത്’ മുഖേനയാണു മോഷണം ഇല്ലാതാക്കാൻ ഇസ്‌ലാം ശ്രമിക്കുന്നത്. ആളുകളുടെ കൈമുറിച്ച് പേടിപ്പിച്ച് മോഷണം ഇല്ലാതാക്കാനല്ല മതം ശ്രമിക്കുന്നത്.

പിന്നെ എന്തിനാണു കൈമുറിക്കുന്നത്? സംശയമുണ്ടാകാം. ഇസ്‌ലാമിൽ കൈമുറിക്കൽ സമ്പ്രദായം മോഷണം എന്ന പാപം ഇല്ലാതാക്കാനല്ല. മോഷണത്തിൽ പാപം മാത്രമല്ല ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്, അത് മറ്റൊരാൾക്ക് ദ്രോഹവും വരുത്തിവയ്ക്കുന്നു. ഒരാൾ മറ്റൊരാൾക്ക് ദ്രോഹം വരുത്താനിടയില്ലാത്തവിധം കളവു പറയുന്നുവെങ്കിൽ അത് പാപം മാത്രമാണ്, അയാൾ സ്വന്തം പ്രവൃത്തി മൂലം പാപിയായി. നേരെമറിച്ച് ഒരാളുടെ സ്വത്ത് അപഹരിക്കുവാനോ, ഒരാളെ വഞ്ചിച്ച് കൊല്ലുവാനോ വേണ്ടിയാണെങ്കിൽ ആ കളവു പറയൽ പാപം മാത്രമല്ല, മറ്റൊരാളോട് ചെയ്യുന്ന ക്രിമിനൽ കുറ്റവുമാണ്.

അന്യരെ ചീത്തയാക്കുന്ന, അന്യരെ ദ്രോഹിക്കുന്ന ക്രിമിനൽ സ്വഭാവമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഇസ്‌ലാം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഒരു ആദർശമെന്ന നിലക്കല്ല മറിച്ച് മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതം അക്രമികളിൽ നിന്ന് സുരക്ഷിതമാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണിത്. അഥവാ സമ്പത്തിന്റേയും സമൂഹത്തിന്റേയും വ്യക്തിയുടേയും സുരക്ഷിതത്വത്തിനു വേണ്ടിയാണ് അത്തരം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തടയുന്നത്.

പാപങ്ങൾ രണ്ടു വിധം. ഒന്ന് സ്വയം ചീത്തയാവുന്നവ മറ്റൊന്ന് സ്വയം ചീത്തയാവുന്നതോടൊപ്പം സമൂഹത്തേയും ചീത്തയാക്കുന്നവ. ‘ഇസ്‌മു’ അഥവാ അധർമ്മം ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ മാത്രം ദുനിയാവിൽ വച്ച് അല്ലാഹു ആരേയും ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല. തന്റെ ജീവിതത്തെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന മറ്റാരേയും ബാധിക്കാത്ത തെറ്റുകൾ സ്വകാര്യമായി ചെയ്യുന്നതിൽ ഇടപെടാൻ ഇസ്‌ലാം ആരേയും അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് സ്വകാര്യമായി വീട്ടിൽ വച്ചു സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ വ്യഭിചരിച്ചു എന്ന് കരുതുക, മൂന്നാമതൊരാൾ അറിയാത്ത രീതിയിൽ. അതിൽ ഇടപെടാൻ മതം അനുശാസിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് സമൂഹത്തിന്റെ സദാചാര ഭദ്രതക്ക് വിള്ളൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരാൾ പരസ്യമായി വ്യഭിചരിക്കാൻ മുതിർന്നാൽ അത് കേവലം പാപത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രമല്ല. ആ സമൂഹത്തെ മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കാൻ പ്രേരണ നൽകും വിധമുള്ള ക്രിമിനൽ കുറ്റവുമാണ്.

ആ ക്രിമിനൽ കുറ്റത്തെ തടയാൻ വേണ്ടിയാണു വ്യഭിചാരത്തിനു ഇസ്‌ലാം ശിക്ഷ വിധിച്ചത്. അതുപോലെ മോഷ്ടിക്കുക എന്നത് സ്വയം മോശമാവുന്ന പ്രവൃത്തി എന്നതിലുപരി അന്യന്റെ ഭദ്രതയെ

തുരങ്കം വക്കുന്ന പണിയാണ്. ആ ഭീഷണിയെ തടയേണ്ടത് സമൂഹത്തിന്റെ ബാധ്യതയാണ്. അതിനു വേണ്ടിയാണ് മോഷണത്തിനു കൈമുറിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം നിയമം വച്ചത്. ഭൗതിക ലോകത്തിലെ സകല ഇസ്‌ലാമിക ശിക്ഷാ രീതികൾക്കും ആധാരം മനുഷ്യൻ സ്വയം തെറ്റു ചെയ്യുന്നത് തടയുക എന്നതല്ല, മറിച്ച് സമൂഹത്തെ ശാരീരികമായോ സാമ്പത്തികമായോ സാംസ്കാരികമായോ സദാചാരപരമായോ ദ്രോഹിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയാൻ വേണ്ടിയാണ്. വ്യഭിചാരത്തിനുള്ള പടച്ചവന്റെ ശിക്ഷ നരകശിക്ഷയാണ്. എന്നാൽ 100 അടി അടിക്കുകയോ കല്ലെറിയുകയോ എന്ന ഭൗതിക ശിക്ഷ മുസ്‌ലിം ഭരണകൂടം നടത്തുന്നത് വ്യഭിചരിച്ചതിനുള്ള ശിക്ഷ ആയിട്ടല്ല. നേരെമറിച്ച് പരസ്യമായി വ്യഭിചരിക്കുകയും, ഈ സമൂഹത്തെ സദാചാരപരമായി തകർക്കുന്ന വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തതിനുള്ള ശിക്ഷയായിട്ടാണ്.

അല്ലാഹു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് ഒരു മനുഷ്യൻ ഭൗതികമായ ശിക്ഷാവിധി പേടിച്ച് തെറ്റ് ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നതിലുപരി പരലോക ശിക്ഷയെ ഭയന്ന് തെറ്റുകൾ ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നതിനാണ്. ഒരു വ്യഭിചാരിയുടെ പ്രവൃത്തി മുസ്‌ലിം ഭരണാധികാരിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുകയും ശിക്ഷാർഹനാകുകയും ചെയ്യുകയോ, ശ്രദ്ധയിൽ പെടാത്തതിനാൽ ശിക്ഷാർഹനല്ലാതായിത്തീരുകയും, എന്നിട്ട് ആ തെറ്റിന്റെ പേരിൽ പശ്ചാത്തപിക്കാതെ മരണപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ അയാൾക്ക് നരകശിക്ഷ ഉറപ്പാണ്. വ്യഭിചാരത്തിനുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷ അതാണ്. ഭൂമിയിലെ ശിക്ഷ ലഭിച്ചുവെന്നതോ, ലഭിച്ചില്ല എന്നതോ നരക ശിക്ഷ ഒഴിവാക്കാൻ കാരണമാകുന്നില്ല, അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ചാലൊഴികെ.

*ഒരു വിശ്വാസിയെ
സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം
സർക്കാർ അനുവദിച്ചതോ
നിരോധിച്ചതോ എന്നത്
അയാളുടെ
കള്ളിനോടുള്ള സമീപന
ത്തിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനം
ചെലുത്തുന്നില്ല.*

ഇസ്‌ലാം ദീൻ ഒന്നാമതായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ വിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കുകയും. ആ വിശ്വാസം മുഖേന അവനെ സൽപ്രവൃത്തികളിലേക്ക് നയിക്കുകയും പാപങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നതിനാണ്. അതിനു ഭരണകൂടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് നല്ലതാണ് എന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും, അത് അനിവാര്യമാകണമെന്നില്ല. ഒരു നല്ല ഭരണകൂടത്തിനോ ദുഷ്ട ഭരണകൂടത്തിനോ ഒരാളെ നന്നാക്കുവാനോ ചീത്തയാക്കുവാനോ കഴിയണമെന്നില്ല.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കേരളത്തിലെ സർക്കാർ മദ്യം അനുവദിച്ചുവെന്നതിനാൽ ഈ നാട്ടിലെ വിശ്വാസികൾ കുടിയന്മാരാകണമെന്നില്ല. കള്ള നിരോധിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ട് മദ്യപാനികൾ കുടി നിർത്തണമെന്നുമില്ല. ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സർക്കാർ അനുവദിച്ചതോ നിരോധിച്ചതോ എന്നത് അയാളുടെ കള്ളിനോടുള്ള സമീപനത്തിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾ മതവിശ്വാസത്തിനെതിരെ അവർക്ക് സാധ്യമായ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും ആ രാജ്യങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും മതവിശ്വാസികളായി ജീവിക്കുന്നതായി നാമറിയാൻ ഇടയായല്ലോ! ഇതെന്തുകൊണ്ടു സംഭവിച്ചു? ഭരണകൂടം മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യരംഗങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ മനസ്സിനേയും വിശ്വാസത്തേയും ഭരിക്കാൻ അതിനു കഴിയില്ല എന്നതിന്റെ സത്യമായ വശമാണത്.

മുസ്‌ലിം ലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥയും ഇങ്ങനെയൊക്കെ തന്നെയാണ്. അതു മർഹൂം അബൂൽ അഅ്ലാ മൗദുദി സാഹിബിന്റെ 'മതപ്രബോധകന്മാരുടെ സവിശേഷതകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ

പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. “പ്രബോധന”ത്തിൽ അത് ഖണ്ഡശ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ‘ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഭരണാധികാരികളുടെ കൂടെ മതം കടന്ന് വന്നിട്ടുള്ളിൽ, ഭരണാധികാരം പോയപ്പോൾ മതവും പടിയിറങ്ങിപ്പോയതാണു കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സ്പെയിനിൽ ഭരണാധികാരത്തോടൊപ്പം ഇസ്‌ലാം കടന്നു വന്നു. ഭരണാധികാരം പോയപ്പോൾ ഇസ്‌ലാമും പോയി. അതുപോലെ വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ പല മേഖലകളിലും രാജാക്കന്മാരോടൊപ്പം ഇസ്‌ലാം വന്നു. അവർ പോയപ്പോൾ ഇസ്‌ലാമും പോയി. നേരെ മറിച്ച് ഏതെങ്കിലും നിസ്വാർത്ഥരായ കച്ചവടക്കാരുടേയോ അധ്യാപകരുടേയോ പ്രബോധകന്മാരുടേയോ ശ്രമഫലമായി ഇസ്‌ലാം കടന്നുവന്നിട്ടുള്ളിൽ അവിടെ അവരുടെ കാലശേഷവും അനുകൂലവും പ്രതികൂലവും ആയ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളിലും മതം നിലനിൽക്കുന്നു.’ ഇതിനു എന്താടും ഉദാഹരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം നൽകുന്നുണ്ട്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുപ്പകാലത്ത് എഴുതിയ പുസ്തകമാണ്. ഇത് മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല.

സാഭാവികമായും ഒരു ചോദ്യം ഉയർന്ന് വരും. മുസ്‌ലിങ്ങൾ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക നിയമമാണോ അനിസ്‌ലാമിക നിയമമാണോ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്ന്.

ആ ലേഖനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ നിന്ന് നമുക്കെന്ത് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും?. ഒരു നല്ല മുസ്‌ലിം ഭരണാധികാരിക്ക് ഇസ്‌ലാം അവിടെ നിലനിർത്തുന്നതിനും, ചൈതന്യവത്താക്കുന്നതിനും അതിനു വേണ്ടി സേവനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും ഒക്കെ വളരെ വലിയ പങ്കുവഹിക്കാൻ കഴിയും എന്നത് ശരിയാണ്. എങ്കിലും ഒരു ഭരണാധികാരി പോയത് കൊണ്ടു മാത്രമോ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണാധികാരം കിട്ടിയില്ല എന്നത് കൊണ്ടു മാത്രമോ ഇസ്‌ലാം ദീൻ ഇല്ലാതാകണമെന്നോ അപൂർണ്ണമാകണമെന്നോ ഇല്ല.

ഉദാഹരണത്തിനു കേരളം; ഇവിടെ വളരെ നല്ല നിലയിൽ ദീൻ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വലിയ വിഭാഗമുണ്ട്. ഇവരുടെ ജീവിതത്തിനു ഭരണകൂടത്തിന്റെ പിന്തുണയില്ല. കേരളത്തിൽ മുസ്‌ലിങ്ങളുടേതെന്നു പറയാവുന്ന ഭരണ പ്രവർത്തനമുണ്ടായത് കണ്ണൂരിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളിലും ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ പടയോട്ടവും മാത്രമാണ്. എന്നിട്ടും ഇവിടെ ഇസ്‌ലാം ഭംഗിയായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഭരണകൂടത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ മാത്രം എന്തെങ്കിലും കുഴപ്പം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

സാഭാവികമായും ഒരു ചോദ്യം ഉയർന്ന് വരും. മുസ്‌ലിങ്ങൾ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക നിയമമാണോ അനിസ്‌ലാമിക നിയമമാണോ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്ന്. അത് അൽപം വിശദീകരണം അർഹിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിലേയും കേരളത്തിലേയും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയവ എന്തൊക്കെയുണ്ടോ അതൊന്നും ഒരു മുസൽമാനും ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അത് എന്തു പേരിലായിരുന്നാലും, ഏത് കൊടി പിടിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും, ഏത് മന്ത്രികസേരയിൽ ഇരുന്നായാലും ശരി. അല്ലാഹു ഹറാമാക്കിയത് ഒരു മുസൽമാനു ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയവ ഒരു മുസൽമാനു ഹറാമാക്കുവാനും പാടില്ല. ഇതിൽ യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. ഇനി ഒരാൾ ഇതിനു വിരുദ്ധമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുകയും അയാൾ ആവർത്തിച്ച് മുസ്‌ലിമെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയുമാണെങ്കിൽ അയാളെ ബഹിഷ്കരിക്കാനൊന്നും നമുക്കവകാശമില്ല. നബി(സ) പറഞ്ഞത് “ആർ നമ്മെപ്പോലെ നമസ്കരിക്കുകയും നമ്മുടെ ഖിബ്ലയിലേക്ക് തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അവനെ മുസ്‌ലിമായി കണക്കാക്കണം.” എന്നാണ്.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരോ മനുഷ്യരോടുമുള്ള കൽപന അവന്റെ കഴിവിന്റെ അതിർത്തിയിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങളും, സാമ്പത്തികമായ പരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുവാനാണ്.

മക്കളുള്ളവനോടും ഇല്ലാത്തവനോടും, സ്വത്തുള്ളവനോടും ഇല്ലാത്തവനോടും, ആരോഗ്യമുള്ളവനോടും ഇല്ലാത്തവനോടും ഇസ്‌ലാമിന്റെ കൽപന ഒരേ തരത്തിലല്ല. ഒരോരുത്തർക്കും അല്ലാഹു നൽകുന്ന അധികാരവും സ്വാധീനവും അനുസരിച്ചാണ് അത്. ഖുർആനിലെ **لَكُمْ** എന്ന പദം അതാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ان مَكَّانُهُمْ فِي الارض (ഹജ്ജ് 22:41) എന്ന് ഖുർആനിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് ഭൂമിയിൽ സൗകര്യം അഥവാ സ്വാധീനം നൽകിയാൽ എന്നർത്ഥം. ഒരോരുത്തർക്കും അല്ലാഹു നൽകിയ സൗകര്യം എത്രയോണോ ആ സൗകര്യമനുസരിച്ച് അതിന്റെ പരിധിയിൽ അവന്റെ കൽപന പാലിച്ച് ജീവിക്കണം. ഒരാൾക്ക് സമ്പത്തോ ജനസ്വാധീനമോ നേതൃത്വമോ അല്ലാഹു നൽകിയെങ്കിൽ അയാൾ അത് ഉപയോഗിക്കണം, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കുകൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട്. ഇനി ഒരാൾക്ക് അല്ലാഹു ഒരു ഉദ്യോഗം നൽകി എന്ന് കരുതുക. എങ്കിൽ അയാൾ അതിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ചെയ്യാവുന്ന നന്മകളൊക്കെ ചെയ്യണം; അവിടെ അയാൾക്ക് അല്ലാഹുവോട് കടപ്പാടുണ്ട്. ഒരോരുത്തർക്കും അല്ലാഹു നൽകിയ സൗകര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു അവരവർക്ക് അല്ലാഹുവോടുള്ള കടപ്പാട്. യാത്രക്കാരനും നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നവനും, രോഗിയും ആരോഗ്യമുള്ളവനും തമ്മിലെ വ്യത്യാസം എന്നിങ്ങനെ ഒരുപാട് മേഖലകൾ ഉണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ.

സമ്പത്ത് ഉള്ളവനോട് മാത്രമാണു സക്കാത്ത് കൊടുക്കാൻ കൽപന. ഇസ്‌ലാം കാര്യങ്ങൾ അഞ്ചെണ്ണത്തിൽ ഒന്നാണല്ലോ സക്കാത്ത്. സമ്പത്ത് ഇല്ലാത്തവൻ സക്കാത്ത് കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ ഇസ്‌ലാം ദീൻ 80% ആകുമോ? നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിൽ 100% തന്നെയാണ്. അയാൾ സക്കാത്ത് നൽകിയില്ല എന്നത് അയാളുടെ ദീൻ അപൂർണ്ണമാകുവാൻ കാരണമാകില്ല. എന്തെന്നാൽ സക്കാത്ത് കൊടുക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം അല്ലാഹു അയാൾക്ക് കൊടുത്തിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ. ആ സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിയില്ല എന്നതിനാൽ അവൻ അല്ലാഹുവിനോട് ഉത്തരം പറയേണ്ടി വരില്ല. “എന്തേ നിനക്കും സമ്പത്തുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ലേ, എന്നിട്ട് എന്റെ പ്രധാന കൽപനയായ സക്കാത്ത് നിനക്കും നൽകാമായിരുന്നില്ലേ” എന്ന് അല്ലാഹു അവനോട് ചോദിക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല. സമ്പത്ത് ഉണ്ടായാൽ സക്കാത്ത് കൊടുക്കണം എന്നതാണു അവന്റെ ബാധ്യത. ഉണ്ടാക്കിയിട്ട് കൊടുക്കണം എന്നതല്ല. അതായത് സമ്പത്തില്ലാത്തവൻ സക്കാത്ത് കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ ദീൻ പൂർണ്ണമാകാതിരിക്കില്ല, എന്നാൽ സമ്പത്തുള്ളവൻ അതു കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ ദീൻ അപൂർണ്ണമാണ്. അപ്പോൾ ദീൻ പൂർണ്ണമോ അപൂർണ്ണമോ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡം എന്താണ്? ഇസ്‌ലാം ദീൻ ജീവിതത്തിൽ കൈക്കൊള്ളുന്ന ആളുടെ കഴിവ് എത്രയെന്നതു തന്നെ.

അതുപോലെ തന്നെ ഹജ്ജിന്റെ കാര്യവും. സമ്പത്തും ശാരീരികക്ഷമതയുമില്ലാത്തവൻ ഹജ്ജ് ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവന്റെ ദീൻ അപൂർണ്ണമല്ല; എന്നാൽ ഇതൊക്കെയുള്ളവൻ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവന്റെ ദീൻ അപൂർണ്ണമാണ്. അപ്പോൾ ഹജ്ജും സക്കാത്തും അനുഷ്ഠിക്കാത്ത പാവപ്പെട്ടവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇസ്‌ലാം ദീൻ 60% ആകില്ല. അതുപോലെ കട്ടവന്റെ കൈമുറിക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ള അധികാരം ഒരാൾക്ക് കൈവന്നാൽ അവിടെ കൈമുറിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ അവൻ

ഉദാഹരണമായി ഒരു മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രത്തിലെ ഭരണാധികാരി കട്ടവന്റെ കൈ മുറിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാൾ അല്ലാഹുവിനോട് മറുപടി പറയേണ്ടി വരും. എന്നാൽ അത് ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധകന്റെ ബാധ്യതയല്ല.

അല്ലാഹുവോട് മറുപടി പറയേണ്ടി വരും. ഇനി അതിന് അധികാരം ഇല്ലാത്ത മുസൽമാനെ സംബന്ധിച്ചോ?. അത് അവന്റെ ബാധ്യതയല്ല. അധികാരമുള്ളവനു അത് ബാധ്യതയാണ്. ആ അധികാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലേ എന്നാണെങ്കിൽ അതു സക്കാത്ത് കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി സമ്പത്തുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലേ എന്നത് പോലെയും ഹജ്ജ് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി സമ്പത്തും ആരോഗ്യവും ഉണ്ടാക്കേണ്ടതല്ലേ എന്നത് പോലെയുമുള്ള അപ്രസക്തമായ ചോദ്യങ്ങളാണ്.

ഫിർഔൻ ധിക്കാരിയായി
മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു
പറഞ്ഞാണു അല്ലാഹു
മുസാ(അ)യേയും
ഹാറൂണിനേയും(അ)
അയക്കുന്നത്. ആ
ധിക്കാരിയെ
സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന്
കൈപിടിച്ച്
താഴെയിറക്കാനല്ല അവരെ
അയച്ചത്. പിന്നെ എന്തിനു
വേണ്ടിയാണ്?

ان مَكَّاهُمْ എന്ന വാക്കിനർത്ഥം അത് തന്നെയാണ്.

അവർക്ക് അതിനു സൗകര്യം നൽകിയാൽ എന്ന്. അധികാരമാണെങ്കിൽ അത്, സമ്പത്താണെങ്കിൽ അത്, ആരോഗ്യമാണെങ്കിൽ അത്, ഏതാണോ അവർക്ക് നൽകുന്ന സൗകര്യം ആ സൗകര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചെയ്യാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണം എന്നാണ്. ഉദാഹരണത്തിനു നിന്ന് നമസ്കരിക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ളവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുക, അതിനു കഴിയാത്തവൻ കഴിയും പോലെ ചെയ്യുക. ഒരാൾക്ക് ഏത് വിധത്തിലാണോ സൗകര്യം കൊടുത്തത് അതുപയോഗിച്ച് അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കുക. അധികാരം ഒരാൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ അതിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ ചെയ്യുക. ഉദാഹരണമായി ഒരു മുസ്ലിം രാഷ്ട്രത്തിലെ ഭരണാധികാരി കട്ടവന്റെ കൈ മുറിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാൾ അല്ലാഹുവിനോട് മറുപടി പറയേണ്ടി വരും. എന്നാൽ അത് ഇസ്ലാമിക പ്രബോധകന്റെ ബാധ്യതയല്ല. അയാൾക്ക് ഭരണാധികാരിയെ

അത് ബോധ്യപ്പെടുത്തലേ ബാധ്യതയുള്ളൂ. കാരണം പ്രബോധകനു അധികാരമില്ല. ഭരണാധികാരിയെ ഭരണത്തിൽ നിന്ന് ഇറക്കിയിട്ട് അവിടെ കട്ടവന്റെ കൈമുറിക്കൽ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ പ്രബോധകനു ബാധ്യതയില്ല എന്നാണു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇസ്ലാമിൽ അതിനു തെളിവുകളില്ല എന്നാണു ഞാൻ പഠിച്ചിടത്തോളവും അന്വേഷിച്ചിടത്തോളവും എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്.

അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് പറയുമ്പോൾ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടിയുണ്ട്. നമുദിനു അല്ലാഹു ഭരണാധികാരം കൊടുത്തു എന്നാണു പറയുന്നത്. അതേ അല്ലാഹു തന്നെ ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യെ അയക്കുകയാണ് എന്തിനു വേണ്ടി? അല്ലാഹു നമുദിനു കൊടുത്ത അധികാരം പിടിച്ചു വാങ്ങാനായിട്ട്. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അൽപം യുക്തിഭംഗം ഉണ്ട്. നേരെമറിച്ച് അല്ലാഹു അധികാരം കൊടുത്ത നമുദിനോട് പോയിട്ട് ‘നമുദേ നിനക്ക് അല്ലാഹുവാണു ഈ അധികാരം നൽകിയത്. ഈ അല്ലാഹുവിന് നിന്നിൽ നിന്ന് ഇത് തിരിച്ചെടുക്കുവാനും നിന്റെ സകല ശക്തികളും ഇല്ലാതാക്കുവാനും കഴിയും, അതുകൊണ്ട് നിന്റെ അധികാരത്തിന്റേയും ശക്തിയുടേയും യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥനായ അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസവും വിധേയത്വവും അവൻ അനുശാസിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങളും മാത്രമേ നിന്റെ ജീവിതത്തിനു ആത്യന്തികമായി ഗുണകരമാകുകയുള്ളൂ.’ എന്ന് പറഞ്ഞ് ബോധ്യപ്പെടുത്താനാണു നമുദിനടുക്കൽ ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യെ അയച്ചത്. എന്നല്ലാതെ ‘ഞാൻ നമുദിനു ഭരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്, നീ അതു പോയി പിടിച്ച് വാങ്ങണം’ എന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചല്ല ഒരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിക്കുന്നത്.

ഫിർഔന്റെ കാര്യത്തിലും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. ഫിർഔൻ ധിക്കാരിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാണു അല്ലാഹു മുസാ(അ)യേയും ഹാറൂണിനേയും(അ) അയക്കുന്നത്. ആ ധിക്കാരിയെ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് കൈപിടിച്ച് താഴെയിറക്കാനല്ല അവരെ അയച്ചത്. പിന്നെ എന്തിനു വേണ്ടിയാണ്?

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لِّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى

(താഹ 20:44)

“എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ അവനോട് സൗമ്യമായ വാക്ക് പറയുക. അവൻ ഒരുവേള ചിന്തിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഭയപ്പെട്ടുവെന്ന് വരാം.”

ഇത് ആരോടാണു അവർ പറയേണ്ടത്? സേച്ഛാധിപതിയായ, ചരിത്രത്തിലെ കൊടിയ മർദ്ദനായ ഫറവയോടാണു ഇവർ പറയേണ്ടത്. നിന്റെ മർദ്ദനം നിർത്തണം, നിന്റെ ധിക്കാരം അവസാനിപ്പിക്കണം. എന്നൊക്കെയുള്ള ശൈലിക്ക് പകരം അല്ലാഹു പറയുന്നത് ഫിർഔനോട് മാർദ്ദവമായതും സൗമ്യമായതുമായ വാക്ക് പറയണം എന്നാണ്. ആ വാക്ക് കേട്ടിട്ട് അവൻ ഒരുവേള സത്യത്തെപ്പറ്റി ബോധവാനായേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷയെപ്പറ്റി ഭയമുള്ളവനായേക്കാം. നിനക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയ ഭരണാധികാരം പടച്ചതമ്പുരാനോടുള്ള കടപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിനിയോഗിക്കാതിരുന്നത് അവസാനിക്കാത്ത നരകശിക്ഷയുടെ അവകാശിയായിത്തീരും എന്ന സത്യം വളരെ നയപരമായി, വളരെ സൗമ്യമായി, മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് പ്രവാചകർ ശ്രമിച്ചത് എന്നാണു വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇസ്‌ലാമും രാഷ്ട്രീയവും എന്ന വിഷയസംബന്ധമായി ഒരുപാട് ദുരുഹതകളും സങ്കീർണ്ണതകളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ വിശദീകരണവും ഒരുവേള ദുരുഹവും സങ്കീർണ്ണവുമായിരിക്കുകയാണ്. ചില ലേഖനങ്ങളിലെ പദപ്രയോഗങ്ങളിലേക്ക് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുകയാണ്. “ഇസ്‌ലാം എന്നാൽ കേവലം ചില വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞ് പഠിപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ കൈകളിൽ യഥാർത്ഥ ദീൻ സ്വാഭാവികമരണം പ്രാപിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല എന്ന് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് പോലും നന്നായറിയാം. നേരെമറിച്ച് അധർമ്മം കൊടികുത്തി വാഴുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളിൽ അട്ടിമറി സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ബദൽ വ്യവസ്ഥയായി ഇസ്‌ലാമിനെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആണ് ശത്രുക്കളൊന്നാകെ നമുക്കെതിരിൽ അണിനിരക്കുന്നത്. ഇത് കണ്ടിട്ടെങ്കിലും പിന്തിരിപ്പൻ ജിഹാദിന്റെ വക്താക്കൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു, ഇവരുടെ ജിഹാദ് വഴിതെറ്റിയിരിക്കുന്നുവെന്ന്”. ഇതാണു മതപ്രബോധന ശൈലിയെന്നാണു ഒരു വിഭാഗം അവകാശപ്പെടുന്നത്. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ ഫിർഔന്റെ അധർമ്മം കൊടികുത്തിവാഴുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഇവർ പറയുന്ന അട്ടിമറി സൃഷ്ടിക്കുവാനല്ല ഏതായാലും മുസാനബി(അ) വന്നത്. സൗമ്യമായ വാക്ക് പറയണം എന്നത് എത്രതന്നെ വലിച്ച് നീട്ടിയാലും അത് അട്ടിമറി സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാക്കുവാൻ തരമില്ല. സൗമ്യമായ വാക്കുകൊണ്ടല്ലല്ലോ അട്ടിമറി സംഭവിക്കുന്നത്.

ഡോ: അലി ശരീഅത്തി എന്ന പേരിൽ ഒരു എഴുത്തുകാരനുണ്ട്. ഇറാനിയൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ ആത്മാവ് എന്നാണു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പറയപ്പെടാറ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നത് “എല്ലാ അമ്പിയാക്കളും അല്ലാഹു നുബുവത്ത് കൊടുത്തതോടെ നിലവിലുള്ള ഭരണാധികാരികൾക്കെതിരിൽ

ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ
ഫിർഔന്റെ അധർമ്മം
കൊടികുത്തിവാഴുന്ന
വ്യവസ്ഥിതികളിൽ ഇവർ
പറയുന്ന അട്ടിമറി
സൃഷ്ടിക്കാനല്ല
ഏതായാലും
മുസാനബി(അ) വന്നത്.

സമരപ്രഖ്യാപനവുമായി രംഗത്ത് വന്നുവെന്നാണ്. നമുദിനെതിരിൽ സമരപ്രഖ്യാപനവുമായി ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യും, ഫിർഔനിനെതിരിൽ മുസാനബി(അ)യും, റോമചക്രവർത്തിമാരുടെ ചുങ്കം പിരിവുകാർക്കെതിരിൽ ഈസാ നബി(അ)യും വന്നു. മുഹമ്മദ് നബി(സ) അറേബ്യയിലെ അടിമക്കച്ചവടക്കാർക്കും ഗോത്രദുരഭിമാനികൾക്കും താഇഫിലെ ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർക്കും എതിരിലുള്ള സമരപ്രഖ്യാപനവുമായി വന്നാണു ദൗത്യം സമാരംഭിച്ചതു തന്നെ.” ഇങ്ങിനെയാണു അദ്ദേഹം നബി(സ) കാണുന്നത്. പ്രബോധനം ആരംഭിച്ചത് അങ്ങനെയല്ലെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ഏതാണ്ട് അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിച്ചു എന്നതിൽ നമുക്ക് യോജിക്കാവുന്നതാണ്. നബി(സ) താഇഫിലേക്ക് പോയതെന്തിനാണ്? താഇഫിലെ ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർക്കെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിക്കുവാനാണോ? മക്കയിൽ യാതൊരു രക്ഷയും

**ഇസ്‌ലാമിൽ
ഭരണാധികാരത്തിനു വലിയ
സ്ഥാനമുണ്ട്. ഭരണത്തിന്റെ
എല്ലാ വശങ്ങളിലേക്കും
മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്ന
നിയമങ്ങളുണ്ട് അതിൽ.**

കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ അകന്ന ബന്ധുക്കൾ ഉള്ള താഇഫിലേക്ക് സഹയാർത്ഥനയുമായാണു നബി(സ) പോയത്. അവിടെ ചെന്നപ്പോഴും ഏറും പീഡനവുമൊക്കെ ആയപ്പോൾ നബി(സ) ഇങ്ങോട്ട് തന്നെ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർക്കെതിരിൽ സമരപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയതായി യാതൊരു ചരിത്രരേഖയുമില്ല. നബി(സ)ക്ക് വഹ്‌യ് കിട്ടിയ ഉടനെ തന്നെ മക്കത്തെ അടിമക്കച്ചവടക്കാർക്കെതിരിൽ സമരം പ്രഖ്യാപിച്ചു എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ അതൊക്കെ ദഹിക്കുന്ന ആളുകൾ ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കും എന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇസ്‌ലാമിനെപ്പറ്റി അറിവുള്ളവർക്ക് അത് ദഹിക്കില്ല എന്ന് മാത്രം.

ഇസ്‌ലാം എന്നാൽ എന്താണ്? അതിവിടുത്തെ നിലവിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതികളിൽ സമരം നടത്തലാണോ? ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവല്ലാതെ ഭരണാധികാരിയില്ല എന്നും അല്ലാഹുവല്ലാതെ യജമാനനില്ല എന്നും ഒക്കെ അർത്ഥം വച്ചാൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് അങ്ങോട്ട് തന്നെയായിരിക്കും.

ഇസ്‌ലാമിൽ ഭരണാധികാരത്തിനു വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഭരണത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലേക്കും മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്ന നിയമങ്ങളുമുണ്ട് അതിൽ. റൂൾസ്, റെഗുലേഷൻസ് എന്ന് വേർതിരിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല- ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളാണുള്ളത്. നിങ്ങൾ ഏത് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് കൈകാര്യം ചെയ്താലും അതു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നിടത്ത് അധാർമ്മികത വരാതിരിക്കുവാനും അനീതി വരാതിരിക്കുവാനും പാലിക്കേണ്ട ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ എന്താണോ അതാണ് ഇസ്‌ലാമിനു എല്ലാ രംഗത്തേക്കും ഉള്ളത്. ഭരണ- രാഷ്ട്രീയ- സാമ്പത്തിക- സാമൂഹിക- കുടുംബ രംഗങ്ങളിലൊക്കെയും പാലിക്കേണ്ട ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിനുണ്ട്. അതെല്ലാം മുജാഹിദുകൾ വളരെ പ്രധാനമായി തന്നെ കാണുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതേത് മേഖലയെപ്പറ്റിയും ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിച്ച ഒരു നിയമവും യുക്തിക്കും പ്രായോഗികതക്കും വിരുദ്ധമല്ല തന്നെ. അത് മനുഷ്യകുലത്തെ വിശുദ്ധിയിലേക്ക് നയിക്കുമെന്നതിലും യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അതിനെതിരിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളൊക്കെ അപ്രായോഗികവും അപകടകരവുമാണു എന്നതാണു സത്യം.

ജീവിതത്തിന്റെ സകല മേഖലക്കും തുല്യമായ പ്രാധാന്യം ഞങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നു. അതിൽ രാഷ്ട്രീയം മാത്രം എടുത്ത് ഉയർത്തിക്കാണിക്കാറില്ല. ജീവിതമാകെ, ലോകമാകെ രാഷ്ട്രീയമാണു എന്നൊന്നും ഞങ്ങൾ ധരിച്ചുവശായിട്ടില്ല. അത്രമാത്രം രാഷ്ട്രീയത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ആശങ്കാകുലരുമല്ല. മറിച്ച് വ്യക്തി ജീവിതത്തിലും കുടുംബരംഗത്തും സാമൂഹികരംഗത്തും അയൽക്കാരോടുള്ള ബന്ധത്തിലും ഇതരമതസ്ഥരോടുള്ള ബന്ധത്തിലും മറ്റ് ജീവികളോടുള്ള ബന്ധത്തിലുമൊക്കെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം നടപ്പാക്കണം. അതു നടപ്പാക്കാത്തിടത്തോളം വമ്പിച്ച നഷ്ടം ഉണ്ടാകുക തന്നെ ചെയ്യും.

എന്നാണു ഞങ്ങൾ കണക്കാക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച് ഇസ്‌ലാം രാഷ്ട്രീയമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞ് തുടങ്ങുന്ന ഏർപ്പാട് മുജാഹിദുകൾക്കില്ല എന്നേയുള്ളൂ.

ഇസ്‌ലാമിനെ സംബന്ധിച്ച് മുസൽമാനെ ആർ ഭരിക്കണം എന്നിടത്ത് “മുസൽമാന്റെ മനസ്സിനെ സത്യവിശ്വാസം ഭരിക്കണം” എന്നാണു മറുപടി. അവന്റെ ശരീരത്തെ ഏതു ഭരണകൂടം ഭരിക്കുന്നുവെന്നത് രണ്ടാമത്തെ കാര്യമാണ്. കഴിയുന്നിടത്തോളം ശരീരത്തെയും മറ്റ് ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് ഭരിക്കുവാൻ ഇട നൽകരുത്. ശരീരത്തെ മാത്രം ഇതര ഭരണകൂടങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. കാരണം മനസ്സിന്റെ ശുദ്ധിയാണു ആദ്യം വേണ്ടത്.

